

N. DOUMEN

HANS

KIEKEBOE

DRUKKERIJ R.K. JONGENSWEESHUIS - TILBURG

R.K. BOEKCENTRALE, AMSTERDAM

HANS KIEKEBOE.

HANS KIEKEBOE

DOOR

N. DOUMEN

MET BANDTEKENING EN ILLUSTRATIES VAN
LEO V. GRINSVEN.

Uitgegeven onder goedkeuring van de
Keurraad voor Roomse Jeugdlektuur.

DRUKKERIJ VAN HET R. K. JONGENSWEESHUIS, TILBURG

NIHIL OBSTAT.

J. de Lepper, M.S.C. libr. cens.
Tilburgi, 2 Oct. 1940.

EVULGETUR.

F. N. J. Hendriks. Vic. Gen. Buse.
Buscoduci, 3 Oct. 1940.

1. Maxje heeft 'n boze bui.

Het is voor moe weer 'n treurige avond. Ze kan niet blij zijn en lachen, zoals andere moeders. Dat is de schuld van Maxje, den kleinen dwinger.

Bedtijd is al lang voorbij en toch zit ie nog op. Hij wil niet in bed, de kleine deugniet. Hij heeft weer 'n boze bui. Die speelt baas over hem, en daarom is er met Maxje niets aan te vangen.

't Is anders zo'n flinke baas, die Max. 'n Stevige jongen is 't, met z'n blozend, rond gezichtje, met z'n mooie blauwe kijkers en z'n lange blonde krullen, die als bewegende wolkjes hangen rond z'n bolletje.

Jammer, dat ie soms zo bazig is en zo dwingerig. Nu is 't weer zo, want hij heeft 'n boze bui. Waarom, weet ie misschien zelf niet, maar hij heeft ze toch. Die boze bui speelt de baas over hem. Ze hitst 'm op, om lastig te zijn en ze geeft 'm groot gelijk, dat ie niet in bed wil. Maxje luistert naar die boze bui, daarom doet hij van alles, wat moe niet graag heeft. Hij laat moe maar praten.

Die arme, goede moe!

„Toe Maxje, ga nu mee,” zegt ze weer heel lief. Maar de boze bui is er nog. „'k Heb nog heel geen slaap, moe,” bromt de jongen. „Kijk U maar!” en hij zet z'n blauwe kijkers rond open.

Moe merkt wel, dat Maxje jukt. Dat ziet 'n moe altijd, als haar kind jukt. Die kan door kinderoogjes heenkijken.

„Jawel Maxje,” zegt moe weer. „Je hebt wel slaap, ik zie 't aan je ogen. 'k Zal je maar gauw naar boven brengen, dan ga je slapen als 'n zoete jongen.”

„Nee,” bromt Maxje met 'n scheef mondje. Z'n gezichtje wordt er echt lelijk van. „Nee!” schudt ie met z'n kopje en de mooie krullen schudden mee: „Nee!”

„Nee!” roept ook de boze bui in 't hartje van Max. Daarom is er met den jongen niets aan te vangen. Dat ziet moe wel.

't Is toch wat met dien kleinen Max! Moe heeft wat 'n last met dien jongen. Ze geeft 'm ook altijd toe, als ie 'n zuur gezichtje zet. Dat weet Max en daarom is ie zo bazig. Moe moest 'm voor z'n broekje geven. Maar dat deed ze niet. Ze was bang, dat ie zou gaan schreeuwen.

Moe wil 't nog eens proberen met Maxje. Ze gaat bij den jongen staan. „Nu ligt Lizie al zo lekker te slapen,” zegt ze. „En jij zit nog op.”

Ja, zus Lizie is heel anders als Max. Die is altijd zoet en gehoorzaam. Die ligt nu al 'n half uurtje te slapen in haar witgelakt ledikantje met samengeknepen vuistjes. Kleine Lizie ligt nooit lang wakker.

„Lizie is ook nog maar 'n kindje,” bromt Max. Lizie is pas vier jaar. Hij is er al zes en zit al 'n poos op de grote school.

„Toe nu, Maxje,” vleit moe weer.

„Nee,” bromt de jongen, „eerst moet pa thuis zijn.”

Moe kijkt naar de klok. Die tikt maar aldoor : tik-tok ! tik-tok ! En de grote wijzer gaat vooruit met korte schokjes.

't Is nu al kwart voor zeven. Vijf minuten over zeven kan Pa al thuis zijn. Dat duurt gelukkig niet lang meer.

Maxje zit bij de grote tafel onder de lamp, met z'n korte beentjes op 'n stoel. Z'n hoofd houdt ie tussen z'n handen. Maxje verveelt zich en vecht tegen de slaap.

„k Geloof, dat Klaas Vaak op bezoek komt,” zegt moe.

„Die zal niet komen,” zegt Maxje. En hij kijkt haar aan met grote, ronde ogen.

Wat 'n mooie ogen zijn die kijkers van Max. 't Lijken echte deugnietjes soms. Dan is 't juist, of in ieder oog 'n guitje zit. Tenminste als de jongen goed wakker

is en pret heeft. Maar nu heeft ie geen pret en hij moet vechten tegen de slaap. En in z'n hartje zit de boze bui. Daarom zitten nu geen guitjes in z'n ogen ; ze kijken vals en lelijk.

'n Beetje later slaat de klok. Tong ! tong ! . . . . zo doet ze zeven keer achtereen.

„Nu is 't al zeven uur,” zegt Maxje, „en Klaas Vaak is er nog niet. Maar die kan ook niet komen. Klaas Vaak is maar 'n plaat uit 'n prentenboek. En in z'n kap zit geen slaapzand, die kap is ook maar geschilderd.”

Hij springt op van z'n stoel en gaat z'n prentenboeken halen. Daar begint ie in te bladeren, want hij wil Klaas Vaak nog 'ns zien. Ha, daar heeft ie hem gevonden. 't Is 'n mooie plaat vol kleuren. Maxje lacht tegen 'm met 'n slaperige lach.

„Klaas Vaak, leuke snaak,” begint ie te rijmen. „Klaas Vaak, wat is toch je baard lang. Je zult wel veel moeten kammen.... Mijn pa heeft maar 'n kort baardje en dat kamt ie altijd.... Klaas Vaak, wat is je neus toch rood! En wat 'n grote borstels zitten boven je ogen! Je bent zeker 'n heel oude Klaas Vaak. Maar 'n dikkerd ben je toch ook, 'n echte dikzak.... Maar toch ben ik niet bang van je. Toe maar, toe maar, strooi maar zand in m'n ogen. Ik ben niet bang, hoor!....” En met z'n vuistje slaat ie op Klaas Vaak z'n gezicht.

Buiten klinken voetstappen, dan draait 'n sleutel in 't slot van de voordeur. Nu is Maxje ineens stil. Want daar is pa en de jongen is bang, dat die zal mopperen.

De deur draait open en pa treedt binnen. „Goede avond,” zegt die. Dan kijkt ie naar Max en zegt ontevreden: „Is die jongen nog op? Hij moest lang in bed liggen.”

Maxje schrikt en houdt zich stil als 'n muisje.

„Maxje had nog heel geen slaap,” zegt moe.

„Morgenvroeg zal ie wel weer slaap hebben, de deugniet,” bromt pa.

Maxje laat z'n hoofd zakken, want hij schaamt zich. 's Morgens kan ie nooit goed op en dan is pa boos. Nu is ie bang, dat pa 'm aanstonds naar boven zal sturen. Maar pa zegt gelukkig niets meer.

Moe heeft gauw de tafel gereed gemaakt. Ze heeft

gedekt voor twee personen. Maxje heeft immers al gegeten om zes uur. Maar nu is ie toch ontevreden: „Waarom krijg ik niets?” bromt ie stil in z'n hartje. „Ik heb toch ook honger.” Dat laatste is niet waar, want Maxje denkt 't maar, omdat ie ontevreden is.

„Moe, krijg ik ook 'n boterham.... asjeblief?” vraagt ie heel zacht.

„Maar jongen,” zegt moe, „je hebt toch al gegeten. En nog wel zoveel: 'n vol bord havermout en 'n dikke boterham. Liesje heeft maar half zoveel op als jij.”

„Lizie is maar 'n kindje,” bromt de jongen zeurig.

„Je moet 's avonds niet te veel eten,” zegt moe weer. „Dan kan je niet rustig slapen.”

„Maar 'k heb zo'n honger,” zegt Maxje. En z'n gezichtje wordt weer heel lelijk.

Moe maakt 'n dun boterhammetje voor 'm klaar. Maar daarmee is hij niet tevreden. Hij moet er ook kaas bij hebben. En moe geeft 'm 'n dun snippertje kaas op z'n brood.

Maxje begint te eten, maar 't duurt lang, eer ie klaar is. Z'n honger is ineens over.

Pa is gauw klaar met eten. Hij doet z'n dankgebed en gaat voor de piano zitten. De volgende week moet ie spelen in 'n grote zaal. Lange, moeilijke muziekstukken. Hij wil 't erg mooi doen, daarom moet ie veel oefenen.

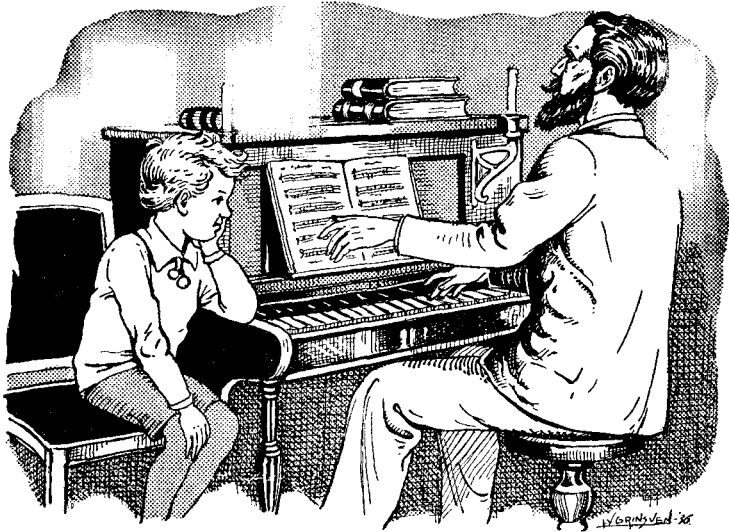
„Kom Maxje, nu breng ik je vlug in bed,” fluistert moe, terwijl pa begint te spelen.

„Ik heb toch geen slaap,” bromt Maxje. En dwingerig schudt ie met z'n hoofdje. Dan neemt ie 'n stoel en gaat naast pa zitten bij de piano.

Pa kijkt zuur op zij. „Niet in de weg zitten,” zegt ie streng.

„Neen pa,” zegt de jongen zacht. 'n Poosje zit ie nu doodstil. Hij luistert naar de muziek. Hij kijkt naar de vingers van pa, hoe die dansen over de toetsen. Hij heeft ze nog nooit zo leuk gezien, die lange, bleke vingers van pa. Die zijn zo lang en dun van 't spelen op de piano.

Maxje voelt zich erg moe. Met 'n elleboog gaat ie rusten op de kant van de piano. Plotseling krijgt ie veel slaap. Z'n elleboog schuift uit en komt op de toetsen: „Tu-ut!” gaat 't.

Pa kijkt boos op zij. Hij geeft Max 'n flinke tik op de vingers. „En nu direct naar bed, deugniet!” bromt ie.

Maxje is er van geschrokken. Pa is heel erg boos, dat ziet ie wel. En ineens is z'n eigen boze bui op de loop gegaan.

Moe komt 'm halen en hij gaat gedwee mee naar boven. „Nacht pa,” fluistert ie zacht.

2. Maxje kan niet slapen.

Maxje ligt onder de dekens in z'n groot bed. Maar slapen kan ie niet. Nu eens ligt ie op z'n linkerzij, dan weer op z'n rechter, maar 't helpt niet. Hij heeft te veel gegeten, daarom wil de slaap niet komen.

Nu gaat ie maar liggen kijken naar z'n schemerlampje. Ja, er staat 'n leuk schemerlampje op z'n nachttafeltje. Dat moet altijd aan blijven, als ie gaat slapen. Hij kan niet slapen zonder licht. Als pa en moe boven komen, gaat 't lampje pas uit.

In 't kamertje naast 'm slaapt kleine Lizie. Daar is 't nu donker. Als ze nu wakker zou worden, kan ze niets zien, want 't is er pikkedonker. Maar Lizie heeft ook geen lampje nodig. Die wordt nooit wakker en valt altijd direct in slaap.

Nu ligt Maxje te luisteren naar de piano. Wat speelt z'n pa toch hard, deze avond. Daarbij gaan z'n handen telkens hoog omhoog, dat weet Maxje. 't Is net of ie 't ziet. Als pa zo hard blijft spelen, kan ik helemaal niet in slaap komen, denkt ie.

Hij voelt zich ook zo warm onder die dikke dekens. Dan kan ie ook niet inslapen, als ie 't zo warm heeft. Hij kruipt 'n beetje omhoog en duwt met beide handjes de dekens 'n beetje terug. Nu kijkt ie naar z'n gestreept pyama-pakje en lacht. Hij lacht om dat leuke pakje met rode en witte streepjes. 't Is nog bijna nieuw, de vorige week heeft ie 't voor 't eerst aan gehad.

Lizie heeft geen pyama-pakje, die slaapt in haar nacht-

pon, die tot over haar teentjes afhangt. Met die nachtpon is ze juist 'n wit engeltje.

Maxje ligt nu te denken aan Lizie. Misschien slaapt die nu ook niet. Misschien heeft pa haar wakker gespeeld. Hij zou wel graag willen weten, of zusje nu slapen kan. Op haar kamertje komen, mag ie niet, maar hij kan heel zachtjes de deur open maken en kijken door de kier. Ja, dat gaat ie doen, want hij kan toch niet slapen. Maxje laat zich uit z'n bed glijden. Heel zacht doet ie 't, want ze mogen 't beneden niet merken.

Op z'n blote voetjes schuift ie naar de deur. Die is niet dicht gemaakt, ze staat maar aan. Dat is getroffen, denkt Maxje. Voorzichtig duwt ie de deur wat verder open. Nu kan ie in zusjes kamertje kijken. Even kan ie 't witte ledikantje zien. De witte dekens ziet ie ook. 'n Armpje van Lizie ligt boven op 't dek. Zus beweegt

niet. Ze is vast nog aan 't slapen, denkt Max.

„Lizie!” fluistert ie. Maar 't blijft doodstil, en zusje beweegt niet.

„Lizie! Lizie!” Max roept 'n beetje harder, maar 't blijft even rustig.

„Liesje! Liesje! Kiekeboe!” roept Max nog luider. Maar

't helpt niet. Lizie slaapt rustig door. Wat kan zo'n kindje toch vast slapen, denkt Max.

Nog 'n paar keer roept ie : „Kiekeboe ! Kiekeboe !” maar zusje blijft even rustig doorslapen.

Daarom trekt Maxje de deur weer aan en stapt terug naar z'n bed. Hij klimt er boven op. Met z'n blote voetjes staat ie boven op z'n bed. Nu denkt ie aan Klaas Vaak en aan z'n prentenboeken. Als ie die maar daar had, kon ie prettig prentjes kijken. Maar hij mag z'n prentenboeken nooit mee naar bed.

Wat zal hij nu doen ? Want slapen gaat toch niet. Hij knielt neer in z'n bedje. Hij kon wel een beetje kopje duikelen, denkt ie. Dat kan best in zo'n groot bed. Daar valt ie altijd zacht. Maxje begint te duikelen, maar dat doet ie niet lang. Want hij merkt gauw, dat ie toch heel moe is. Hij voelt zich erg moe.

Kom, ik ga nog 'ns slapen, denkt ie. En weer kruipt ie onder de dekens.

Nog 'n poosje luistert ie naar de piano. Die gaat nu niet meer zo hard. 't Is juist of de vingers van pa maar zachtjes op de toetsen drukken. O, wat speelt die pa nu zacht. 't Is juist of ze twee huizen verder piano spelen.

Nog zachter klinkt de muziek. Ze lijkt nu wel vier huizen ver en altijd nog verder. 'n Poosje later hoort Maxje niets meer.

't Is nu heel stil geworden in huis, doodstil. Doodstil is 't ook op het kamertje van Max. Daar gloeit enkel nog 't schemerlichtje als 'n klein sterretje.

3. Die leuke Hans Kiekeboe.

Maxje ligt nu rustig in z'n bedje. Z'n oogjes zijn toe en z'n adem gaat zacht op en neer.

Plotseling staat iemand voor z'n bed. 'n Grote man met 'n mantel aan. Hij lijkt heel veel op Klaas Vaak uit 't prentenboek, want hij heeft ook 'n rode pokkel van 'n neus. Maar toch is 't niet helemaal Klaas Vaak, want hij heeft 'n slaapmuts op z'n bol.

Maxje ziet den man staan, maar hij schrikt er niet van. Hij kijkt enkel nieuwsgierig, net of ie in 'n nieuw prentenboek gaat kijken. De man begint tegen hem te lachen met z'n grote, brede mond. Die mond lijkt net 'n halve maan, als de man lacht.

„Wie ben jij?” vraagt Max.

„Hans Kiekeboe!” lacht de leuke man.

„Heet jij Hans Kiekeboe? Waarom noemen ze jou Hans Kiekeboe?” vraagt Max.

„Omdat ik 's nachts „kiekeboe” speel met de kinderen, die niet goed kunnen slapen,” zegt de man.

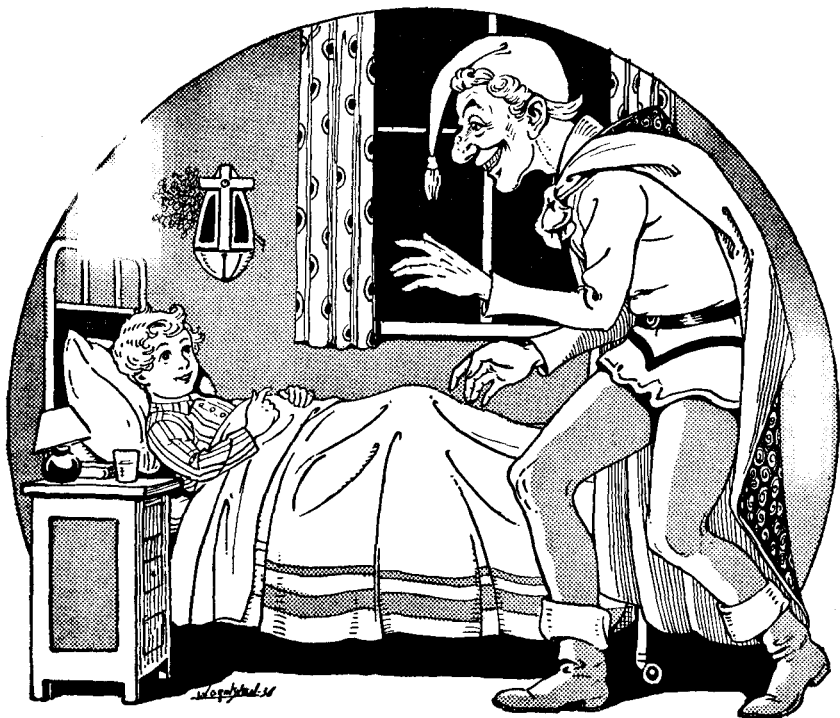
Nu moet Max even lachen. Dat wou ik ook doen met zusje, wil ie zeggen. Maar hij zegt 't toch niet. Dat hoeft die vreemde man niet te weten.

„Met mij heb je toch nooit „kiekeboe” gespeeld, zegt ie. „'k Heb je nog nooit gezien.”

„'k Ben toch vaak genoeg bij je geweest. Maar dan kon je me niet zien, omdat je zo heerlijk lag te slapen. Maar deze avond heb je 'n boterhammetje te veel op. Daarom zie je me nu wel.”

„Hoe weet jij dat van die boterham?” vraagt Maxje

verwonderd. „Daar heb je toch niets van gezien.”

„Ik weet alles,” lacht Hans, „want ik kom overal. Ik zie alles, nacht en dag.”

„En hoef jij dan niet te slapen, Hans?”

„Nee hoor, ik heb geen slaap nodig. Ik heb twee ogen, die mooi rond kunnen draaien. Als ik slaap krijg, laat ik die 'n paar maal ronddraaien. Dan ben ik weer zo wakker als een hoentje. Nee, mannetje, slapen doe ik nooit.”

Opeens begint Hans met z'n ogen te draaien. Ze gaan vlug rond, 't lijken juist donkere tolletjes. Max moet

hardop lachen om die leuke draaiïngen. Maar met de grote slaapmuts van Hans moet ie ook lachen. De punt hangt zo leuk over de neus van Hans tot vlak voor z'n mond. Hij zou best in het kwastje kunnen bijten, dat er onder aan zit.

„Waarom heb je die slaapmuts op?” vraagt ie. „Als je nooit slaapt, heb je geen slaapmuts nodig.”

„Die draag ik voor de leukigheid,” zegt Hans. „Daar kan ik allerlei kunstjes mee uithalen.”

„Doe dan eens een kunstje, Hans.”

„Goed, let maar op.” Hans begint te schudden met z'n hoofd. De punt van de slaapmuts bengelt heen en weer langs z'n gezicht. En nu klingelen opeens kleine klokjes. „Kling-klong! Kling-klong-kling!” gaat het. 't Is net of die klokjes muziek spelen.

Eén belletje kan Max zien. Dat hangt aan de punt van de slaapmuts, waar eerst het kwastje zat.

„Mag ik ook 'ns klingelen, Hans?” vraagt ie.

„Klingel maar op, vriendje,” zegt Hans. En hij buigt voorover naar den jongen toe. Max pakt naar 't belletje. Maar juist als ie 't aanpakt, is 't geen belletje meer. 't Is nu weer dat kwastje, zo groot als z'n vuistje. Max voelt op de flos, maar er zit niets in; 't belletje is weg.

„Waar is 't belletje gebleven?” vraagt ie verwonderd.

„Ingeslikt,” lacht Hans. „'t Zit nu in m'n keel, luister maar.” Hij begint heen en weer te schudden met z'n hals en nu klinkt er 'n klokje in z'n keel.

„Je hebt muziek in je keel zitten,” zegt Max.

„O, 'k zit vol muziek,” lacht Hans. „Tot in de nagels van m'n tenen toe.”

„Juist als die belleman laatst,” zegt Max. „Die zat ook

vol muziek, maar anders als jij. Ik ben drie straten ver met 'm meegelopen."

„Wat was dat voor 'n belleman?" vraagt Hans.

„'n Gewone belleman," vertelt Max. „Hij had 'n hoge, spitse hoed op, van koper en die hing rondom vol belletjes. Als ie met z'n hoofd schudde, begonnen ze allemaal te klingelen. Met z'n handen speelde hij harmonica. Op z'n rug had ie 'n grote trom, maar de trommelstok zat aan z'n elleboog. Daar tromde hij mee. Met z'n hakken trok ie de bekens. Daar zat 'n touw aan. Dat ging leuk, hoor. Heb jij nooit 'n belleman gezien, Hans?"

„Foetsie! Hiersa!" roept Hans Kiekeboe. Hij draait drie keer rond op z'n hiel en... dan is ie zelf de belleman.

Max ligt 'm aan te kijken met groot verwonderde ogen. Daar begrijpt ie niets van.

„Waar is Hans Kiekeboe gebleven?" vraagt ie.

„Die ben ik zelf," lacht de belleman. „Kun je dat niet aan me zien?"

„Nee,” zegt Max. „Want nu heb je geen rooie bobbelneus meer. En nu heb je 'n rond gezicht en 'n dikke snor.”

„Kijk dan 'ns naar m'n draaiogen,” zegt de belleman. Hij begint met z'n ogen te draaien en nu ziet Max, dat Hans de belleman is. 't Zijn echt de ogen van Hans.

„Maak nu 'ns muziek,” zegt ie.

De belleman begint te schudden met z'n hoofd, zodat alle belletjes rinkelen. Hij speelt op z'n harmonica, hij bonst op de grote trom en laat die bekkens rinkelen.

O, wat geeft dat 'n leven op 't kamertje van Max. Echt om er doof van te worden.

Opeens wordt Max bang. Wat zullen pa en moe schrikken, als ze dat horen, denkt ie. Hij luistert, of ie iets horen kan op de trap. Hij kijkt naar de deur of die niet open gaat. Maar de deur blijft dicht en op de trappen is niets te horen. Zouden pa en moe dan weg zijn? En Lizie is ook al niet wakker geworden. Anders was ze stellig gaan schreeuwen om al dat leven.

Wat is dat toch allemaal vreemd, denkt Maxje. 't Is juist of hij alleen in huis is; hij en die rare belleman.

4. Hans Kiekeboe is een grapjas.

Toch is Maxje niet gerust. Hij wil niet, dat pa en moe horen, hoe die belleman bij hem speelt op z'n kamertje.

Toch moet ie lachen met dien leuken belleman, want 't is een echte grapjas. Hij maakt zo'n dolle bewegingen en trekt zo'n leuke gezichten, dat ie ligt te gieren.

Maar toch blijft ie 'n beetje bang. „Houd nu maar eens op,” zegt ie, „nu is 't lang genoeg.”

De belleman draait met z'n ogen en lacht. „Ja, ja,” zegt ie, „ja ja, je hebt gelijk. Pa en moe mogen 't niet horen.”

Hij trekt enkel nog aan z'n monika.

„Sjoemmm ! !” gaat 't, want hij blijft ze altijd verder uittrekken. Nu is ze al wel 'n meter lang. En nog altijd trekt ie door, tot de harmonika rond z'n lijf zit. Wat leuk is dat !

Opeens draait ie weer rond op één hiel en zegt: „Foetsie! Hiersa !” Weg is de belleman en nu staat Hans weer voor Maxje's bed. Hij draait met z'n ogen en lacht met z'n mond als 'n halve maan.

„Die belleman kon fijn muziek maken,” zegt Maxje.

„Die belleman ? . . . . nee, ik !” zegt Hans. „Ik zit vol muziek tot in de punt van m'n slaapmuts. Wil je 't eens horen !”

„Nou, heel graag,” zegt Maxje.

Hans pakt de punt van z'n slaapmuts en begint er aan te trekken. Die punt wordt steeds langer, net of ie van elastiek is. Op 't laatst is ie wel 'n meter lang

en zo dun als een touw.

Nu begint Hans er over te strijken met z'n hand net of die hand 'n strijkstok is. En er komt muziek uit de slaapmuts, echte vioolmuziek: sjrie-rie-rie! sjroe-roe-roe!

„Ik begrijp 't heel goed,” lacht Max. „Er zitten snaren in je slaapmuts.”

„Geen snaren, maar 'n bol met haren!” lacht Hans. En z'n ogen draaien van pret.

„Mijn pa kan ook fijn viool spelen,” bluft Maxje. „En piano spelen kan hij ook, dat kan ie buitengewoon mooi. Hij moet nog wel gaan spelen in de stad.”

„'t Zou wat,” zegt Hans. „Hij kan 't niet half zo fijn als ik.”

„Wel tienmaal zo mooi!” roept Max. „Dat kan niemand zo mooi als onze pa.”

„'t Zou wat met je pa!” spot Hans. „'k Zal mijn piano 'ns halen, dan zul je wat anders horen.”

„Je hebt niet eens 'n piano,” broemt Maxje.

„Wacht maar 'ns even,” zegt Hans. En tjoep! daar zit ie onder 't bed van Max. Daar kruipt ie onder door. Max

voelt 'm kruipen, heel langzaam. Z'n bedje gaat er van omhoog.

Opeens wip! daar komt de slaapmuts omhoog aan 't voeteneind van z'n bed. En opeens zit Hans voor 'n prachtige piano met spierwitte toetsen.

Hans begint te spelen, maar met z'n neus. Met z'n bobbelneus tokkelt ie op de toetsen en het is volop muziek. Net of ie met tien neuzen tegelijk speelt.

Dan roetst ie met z'n neus over alle toetsen heen, eerst naar rechts en dan naar links. En alle toetsen slaan bijna tegelijk aan: „trrrrrt!”

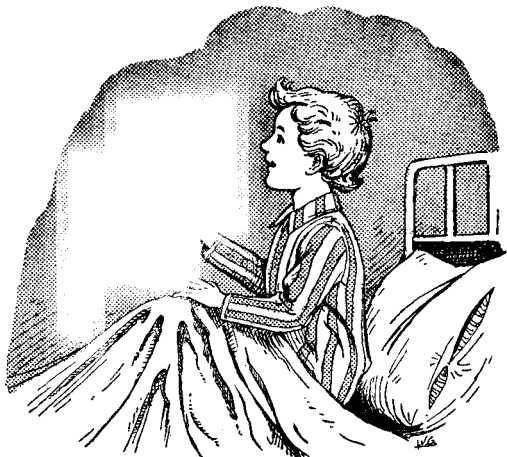
„Nou, wat zeg je daarvan?” vraagt Hans.

„Mijn pa kan wel muziek maken met z'n voeten,” zegt Maxje. „'k Heb 't zelf gezien op 't orgel in de kerk. Pa trapte op dunne balkjes en toen kwam er volop muziek uit 't orgel. Pa speelde heel de kerk vol.”

„'t Zou wat met je pa!” spot Hans weer. „Ik kan wel piano spelen met m'n tenen.”

„Dat kun je niet,” broemt Maxje. „Want hoe kun je dan gaan zitten?”

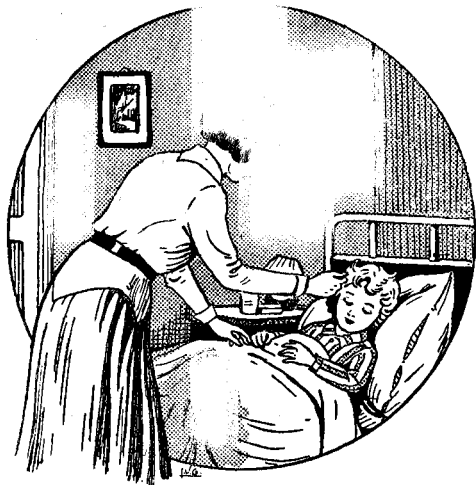
„Phoe! ik ga hangen,” lacht Hans. Hij springt omhoog, duikt drie keer rond en opeens hangt ie boven aan 't plafond. Z'n grote handen zitten er vast tegen aan, alsof ze aan 't plafond zijn

vastgeplakt. Nu hangen z'n tenen vlak boven 't klavier en daarmee begint ie piano te spelen. Ja, hij doet 't echt met z'n tenen, en zo vlug, dat Maxje er niets van begrijpt.

„Dat gaat naar Den Bosch toe, zoete, lieve Gerritje,” speelt Hans. En hij maakt er geen enkel foutje in.

Max kijkt naar de tenen van Hans. Nu ziet ie, dat 't geen echte tenen zijn, maar vingers, lange vingers. 't Zijn precies de vingers van pa, maar nog veel langer.

„Dat zijn geen tenen, Hans,” roept ie. Maar Hans geeft geen antwoord.

„Foetsie! Weg!” roept ie. Hij duikt om-laag achter 't bed en is niet meer te zien. En de piano is mee. Maxje kijkt rond en luistert. Nu hoort ie gestommel op de trap. Dat zijn pa

en moe, die naar bed gaan. Maxje lacht. Nu begrijpt ie, waarom Hans zo gauw wegluchtte. Hij was bang.

Zacht draait moe de deur open en komt naar Maxje's bedje, om te kijken of de jongen slaapt. Maxje is nog half wakker.

„Moe,” fluistert ie, „Hans Kiekeboe is hier bij me geweest.”

„Hans Kiekeboe?” vraagt moe verwonderd.

„Ja moe, maar 't was ook de belleman. U weet wel, de belleman met z'n hoed, die hier laatst op 't dorp geweest is. En toen werd ie weer Hans Kiekeboe.”

„'k Geloof, dat je droomt, Maxje,” zegt moe zacht. „'k Zal je nog 'ns goed toedekken en dan gaat m'n jongen weer lekker slapen.”

Ze dekt Maxje goed onder en geeft 'm een kruisje met wijwater op 't voorhoofd.

Dan knipt ze 't licht uit en zegt: „Wel te rusten, Maxje.”

De jongen zegt niets meer. Hij ligt met z'n oogjes toe en z'n adem gaat zacht op en neer. . . . Maxje slaapt.

4. O, die knoeier.

Die knoeier is Maxje Solla. 't Is 'n eerste klas knoeier, die Max. Van schrijven kent ie niets en hij knoeit er maar op los. 't Is bar, zoals zijn schrijfblad er somtijds uitziet; 't lijkt nergens naar!

Maxje zit in de eerste klas bij juffrouw Veltman. Hij zit op de tweede bank naast Jopie Jansen. Jopie is 'n buurjongen van 'm, maar bij Jopie thuis zijn ze heel rijk, want z'n pa is architect. Die bouwt kerken en grote huizen.

Maxje gaat graag naar school en hij houdt veel van juffrouw Veltman. Maar die houdt ook van hem. „Maxie”, zegt ze altijd, als ze vriendelijk is. Dat hoort Maxje graag.

Maxje houdt van leren, van lezen vooral. Hij kan 't beste lezen van de hele klas, en 't hardst ook. Hij kan lezen, dat de klas er van davert. Dat zegt juffrouw Veltman altijd.

Als ie maar niet hoefde te schrijven. Phoe! dat schrijven, dat vindt ie verschrikkelijk.

„Ba, weer schrijven!” bromt ie, als 't schrijfles is. Dan zit ie niet graag in de school. 't Is nu weer schrijven. De juf heeft alle kinderen 'n nieuwe pen gegeven en 'n nieuw schrijfpapier. Ze moeten nu 'ns heel goed hun best doen, want 't is wedstrijd.

Op de bovenste regel heeft juffrouw Veltman voorgescreven. Dan kunnen ze zien, hoe 't moet. Zo mooi moeten zij 't ook doen.

„Dat kan ik toch niet,” zegt Maxje bij zich zelf. Maar hij wil toch z'n best doen, z'n uiterste best.

Maar die pen is zo akelig. Op de eerste regel begint ze

al te krassen. Ze krast in 't papier en zo krijgt ie telkens kromme letters. En toch doet Maxje z'n best.

Opeens, oei—oei! krijgt ie 'n dikke streep inplaats van 'n dun haaltje. Er zit 'n haartje in de nieuwe pen. Dat komt van al dat gekras!

Maxje probeert de volgende letter. Alweer zo'n dikke streep.

Dat haartje moet er uit, denkt ie. Hij probeert om 't er uit te halen en krijgt twee zwarte inktvingertjes.

Nu gaat ie weer schrijven. Met twee letters gaat 't goed, maar de derde is weer zo'n dikkerd.

Maxje is boos op z'n nieuwe pen. Hij buigt de punten van elkaar, om 't haartje er uit te halen. Maar als ie weer begint te schrijven, zit 't er nog in.

Zo knoeit de arme jongen door; ze zijn nu al aan de vijfde regel. Ba, wat ziet er z'n blad vies uit. Hij schaamt er zich zelf voor.

Maxje kijkt 'ns op zij naar Jopie Jansen. Die kan zo mooi schrijven als ie wil. Al z'n lettertjes zijn even mooi en ze staan als soldaatjes in 't gelid.

Maxje kijkt om, waar juffrouw Veltman is. Die blijft gelukkig achteraan. Daar zitten ook van die grote knoeiers.

O wee, nu kijkt ze juist naar hem. En haar ogen kijken zo vreemd. Net of ze weet, dat ie weer aan 't knoeien is.

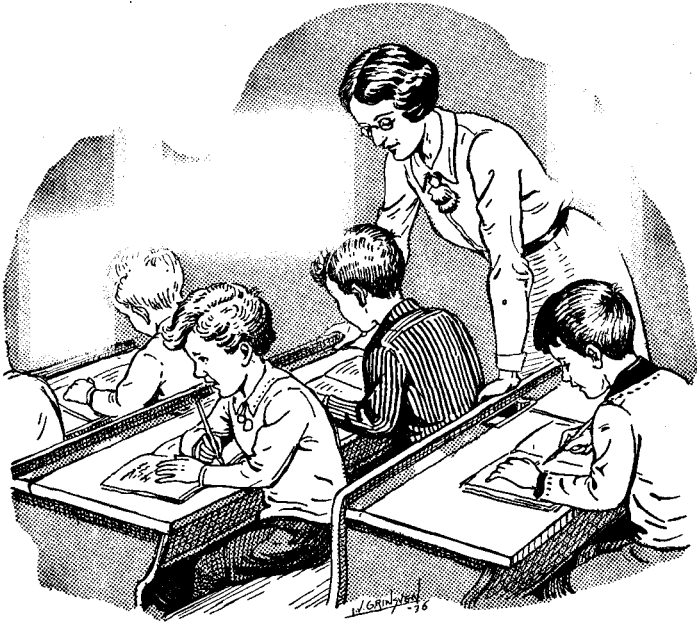
Nu komt ze door 't gangetje, waar Jopie zit.

Maxie wordt al 'n beetje bang. Hij hangt gebogen over z'n papier. Hij hoort, hoe de juf dichterbij komt en z'n hartje wordt hoe langer hoe banger.

Nu staat ze naast Jopie Jansen. „Prachtig zo, Jopie,” zegt ze. „Je schrijft of 't gedrukt is.”

Maxie kijkt even naar Jopie. Wat kijkt ie blij die Jopie. Met stralende ogen kijkt ie op naar juffrouw Veltman.

„Als de juf nu maar gauw doorgaat,” denkt Maxje. Maar die gaat niet door. Ze buigt zich over Jopie heen. Ze buigt heel ver over de bank. Maxje hangt vlak boven z'n blad : nu kan de juf 't nog niet zien.

Opeens voelt ie 'n hand aan z'n schouders. Dat is de hand van juffrouw Veltman. Hij voelt 't aan de vingers.

Nu moet ie wel opkijken, of ie wil of niet.

„Maar Max toch !” roept de juf. Ze is heel boos, dat voelt ie. Dat kan ie ook horen aan haar stem. En ze zegt nu niet Maxie, maar Max.

De juf is voor de banken doorgestaan en nu staat ze bij Maxje.

„Maar jongen, hoe komt dat toch! Waarom zit je weer zo te knoeien!” bromt ze. Ze zegt 't met 'n heel scherpe stem. Zo scherp, dat Maxje nog meer schrikt.

„M'n pen deugt niet,” zegt ie verlegen.

„Je pen deugt niet? Zo, deugt je pen niet? En 't is nog wel 'n nieuwe,” zegt de juf. „Geef ze dan maar 'ns hier.”

Juffrouw Veltman krijgt de pen van Maxje. Heel voorzichtig haalt ze 't haartje uit de punt en dan gaat ze schrijven.

Ze schrijft 'n hele regel, allemaal prachtige letters. Ze doet met die pen, net wat ze wil.

Nu krast ze geen enkele keer. Zo'n vervelende pen! denkt Maxje. Voor mij wil ze 't niet!

In één, twee, drie heeft juffrouw Veltman heel de regel af. Dan schuift ze 't blad weer voor Maxje:

„Nu jij,” zegt ze kortaf. „Aan die pen mankeert niets, maar jij knoeit er maar wat op los. Doe nu maar 'ns goed je best.”

Maxje knikt. Hij zal nu 'ns dubbel goed z'n best doen. Maar hij is bang, dat 't weer niet lukken zal.

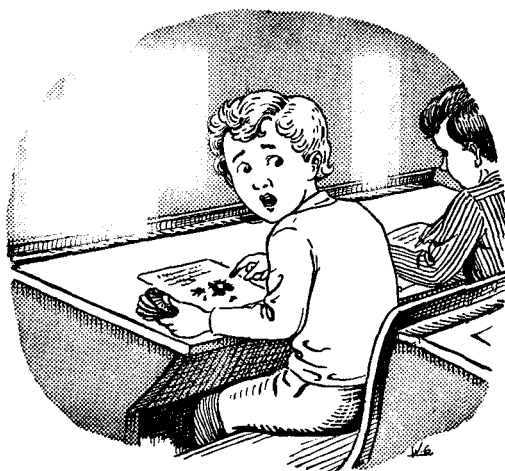
Hij probeert de letters van juffrouw Veltman mooi na te maken. De eerste letters gaan heel goed. En Maxje is al blij. Heel de eerste regel lukt tamelijk goed. Maar dan begint de pen opnieuw te krassen. En de tweede regel wordt 'n echte knoeiregel.

Maxje moet weer inkt nemen in de inktpot. Intussen kijkt ie naar Jopie. Die zit te schrijven met de tong tussen de tanden. Maxje moet er bijna om lachen, zo leuk vindt ie dat. Dan kijkt ie 'ns om naar de volgende bank. Daar zit Willy

Vink vlak achter 'm. Willy is ook een van de goede schrijvers. Wat doet die jongen ook z'n best. Met grote bologen kijkt ie naar de punt van z'n pen. Er staan zweetdruppeltjes op z'n neusje van 't werken.

„Ja, ja,” denk Maxje, „k moet toch nog beter m'n best doen. Net als Jopie en Willy.” Hij zal 't eens proberen.

Hij gaat weer recht voor z'n blad zitten. Maar wat is

dat! Er liggen twee natte kladden op; één grote en 'n andere, die half zo groot is. Maxje begrijpt er niets van. Maar die inkt is stellig uit z'n pen gevallen, toen ie omkeek.

Oei—oei! wat schrikt ie van die kladden. En wat zal juffrouw Veltman boos zijn!

Bang loert ie om.

De juf blijft gelukkig

weer achter in de klas. Ze is juist aan 't schrijven op 't blad van Cor de Bresser. Dat is 'n bof voor Max.

Maar hoe krijgt ie de kladden weg. Juist kijkt ie naar z'n inktlap. Misschien zal 't daar wel mee gaan. Ja, ja, dat moet ie proberen.

't Is 'n flinkerd die inktlap van Max. Moe heeft 'm zelf gemaakt. Zes lappen goed stevig op elkaar genaaid. En daar bovenop 'n grote flos van reepjes goed.

Max neemt z'n inktlap. Zachtjes drukt ie er mee op de natte kladden. Dan wacht ie even. Zou de lap z'n

kladden droog maken?.... Even kijken.... Owee, ze zijn groter geworden allebei. Aan de grootste zit 'n hele staart. En ze zijn haast even nat als eerst.

Maxje wordt er zenuwachtig van. 'k Had 't met de flos moeten doen, denkt ie. En hij begint te werken met de flos. Hij drukt met de flos op de kladden; dat doet ie twee, drie keer. Ja, nu zijn ze wat droger, maar er zijn ook enkele kleine vlakjes bij gekomen.

Maxje werkt maar door. Hij neemt de inkt op met z'n vingertjes. Dan veegt ie die af aan de inktlap.

Op 't laatst is heel de inkt weg. Maar hoe zal ie die vlakken weg krijgen? Misschien lukt 't wel met z'n vingertjes; twee vingertjes zijn nog schoon.

Hij begint te wrijven over het grootste vlak. Heel zachtjes gaat 't vingertje heen en weer. 't Helpt, hoor! De vlak wordt al 'n klein beetje lichter. Maxje wrijft maar door. Er komen zwarte rolletjes papier onder z'n vingertje. Zo moet 't er af, denkt ie en hij wrijft maar druk verder. Opeens is ie door 't papier heen....

Owee, nu is 't voorgoed mis. Er is niets meer aan te doen. Met bange ogen kijkt Maxje naar die akelige vlakken. Hij rilt er van, z'n hartje klopt bang en z'n borstje hijgt.

5. Hoe 't afliep.

KIllik!" zegt de klok en Maxje kijkt op. Hij weet, wat dat zeggen wil. Nu zal ze aanstonds vier uur slaan en dan mag ie z'n blad wegstoppen in z'n kastje.

„Rrrring!" zegt de klok. En dan vier keer „tong! tong! tong! tong!"

Wat 'n goede klok, denkt Maxje, dat ze zo mooi op tijd slaat. Stilletjes maakt ie z'n kastje half open en tjoep! 't papier zit er in. Nu 't kastje gauw dicht.

Maar waarom zegt de juf niets? Waarom zegt ze niet, dat de school uit is? Max zit te wachten zo recht als 'n beeldje. Maar de juf zegt niets. Schuin gluurt Maxje naar achter. Hij ziet de juf staan bij de bank van Jantje Rekers. 't Is net, of ze naar 'm kijkt en Maxje kruipt weer mooi recht.

„Max Solla!" klinkt 't opeens door de klas. De juf riep 't hard en met 'n scherpe stem.

Angstig kijkt Maxje om. De juf kijkt 'm vlak in 't gezicht. Met boze ogen kijkt ze naar 'm.

„Dat papier boven, Max!" beveelt ze streng.

Bevend maakt de jongen z'n kastje open. Hij haalt 't papier voor de dag. De jongens kijken er naar.

„Hóóóó!" roepen ze rond 'm. Maxje kruipt in elkaar van schaamte. Maar hij mort toch 'n beetje, want hij is plotseling boos geworden. Hij bromt op de jongens, die 'm uitlachen. En hij is ook 'n beetje boos op juffrouw Veltman. Hij vindt 't naar, dat ze alles ziet, wat er in de klas gebeurt."

Juffrouw Veltman gaat nu ook voor de klas staan. Ze kijkt heel ernstig. Maar boos lijkt ze toch niet.

„Bergt alles weg, kinderen, dan gaan we bidden,” zegt ze. Ze telt „een, twee drie!” Nu is alles opgeruimd en alle kinderen zitten gereed om te bidden.

Maxje ook. Hij bidt heel eerbiedig, veel eerbiediger als anders. Dat komt, omdat hij nu bang is in z'n hartje.

Na 't bidden kijkt de juf weer naar Max.

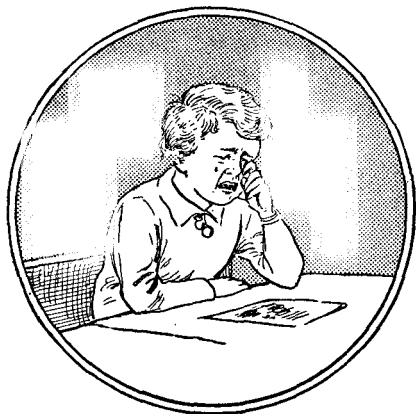
„Blijf jij maar 'ns zitten,” zegt ze.

Max begint zachtjes te schreien. Dikke tranen komen in z'n oogjes. Ze lopen warm over z'n ronde wangen.

Door z'n tranen ziet ie de kinderen uit de klas gaan. Ze kijken allemaal schuin naar hem. Ze zijn blij, dat ze naar huis mogen. 'n Paar jongens lachen om Max, omdat ie school moet blijven.

Daarom voelt ie 't nog erger. Heel z'n borst zit vol verdriet. Tot in z'n keel toe kan ie 't voelen. Z'n keel wordt er droog van. Nu gaat de laatste jongen de klas uit. 't Is Fried Simons. Hij kijkt om en lacht naar Max. Hij lacht met 'n spottende lach. Maar hij moet vooruit, want de juf gaat vlak achter 'm. Ze brengt de kinderen door de gang naar de speelplaats.

Nu zit Maxje alleen in de klas. En hij is weer boos.

Hij is boos om de jongens, die 'm uitlachten. Vooral is ie boos op dien dikken Fried Simons. Hij is boos op alles. Hij kijkt naar z'n schrijfblad met die lelijke vlakken. Daar wordt ie ook boos op en hij stoot 't van zich af. Net of dat papier de schuld is.

Ineens breekt z'n verdriet uit en hij begint te snikken. Hij hoort de juf aankomen door de gang en snikt nog luider. Misschien krijgt ze dan wel medelijden met 'm. Hij begint zacht te grienen.

Maar juffrouw Veltman heeft geen medelijden met 'm. Ze doet heel streng.

„Nu zal 'k je dat knoeien 'ns voorgoed afleren,” gromt ze. „'t Heeft nu lang genoeg geduurd. Knoei-pot, die je bent!” Ze zegt 't heel hard, alsof ze erg boos is.

Maxje bromt wat tussen z'n lippen, terwijl ie blijft huilen. Maar de juf trekt er zich niets van aan. Ze vraagt niet eens, wat ie daar bromde.

„Neem je pen,” zegt ze streng, „dan zal ik je wel eens leren schrijven.”

Maar Maxje neemt z'n pen niet; hij heeft geen zin. Dwingerig begint ie te huilen. Dat doet ie thuis ook altijd, als ie z'n zin niet kan krijgen.

Maar de juf lacht 'm gewoon uit. Die weet best, wat dat huilen betekent. „Vooruit, gauw je penhouder nemen!” zegt ze.

Maxje wrijft door z'n tranen heen en huilt nog luider. Maar gehoorzamen doet ie niet. Hij wil 't winnen van de juf.

Opeens gaat zachtjes de deur open. Het hoofd van de school komt in de klas.

„Wat is dat hier?” vraagt ie met z'n bromstem. „Ik dacht, dat hier iemand vermoord werd.”

Maxje schrok in elkaar. 't Huilen was ineens uit. Hij zat alleen nog te snikken met korte schokjes. Hij was bang van 't hoofd van de school. Bang van z'n bromstem. Bang ook van z'n donkere ogen, die zo zwart kijken door de brilleglazen.

„Heeft die jongen misschien kiespijn?” vraagt 't hoofd weer. „Of heeft ie misschien arm of been gebroken?”

„Nee meneer van der Sande,” zegt nu de juf. „Hij blijft alleen niet graag in school. Maar deze keer zal ie blijven. Kijk U 'ns hier, hoe dat mannetje durft knoeien.”

't Hoofd neemt 't papier in de hand en kijkt.

„Vreselijk!” roept ie uit. „Zo'n knoeier heb ik nog nooit gezien. 't Is 'n schande voor onze school. En dan durft ie nog huilen ook! Zo'n knoeier! Houd U 'm maar in school, juffrouw Veltman. Heel de week, alle dagen tot vijf uur.”

Weg is 't hoofd en Maxje zit weer alleen met de juffrouw.

„Nu hoor je 't Maxje,” zegt de juf zacht. „Dat komt er van. Je moet 'ns beter je best gaan doen. 't Is toch jammer, dat je zo knoeit, 'n jongen, die zo dapper kan lezen.”

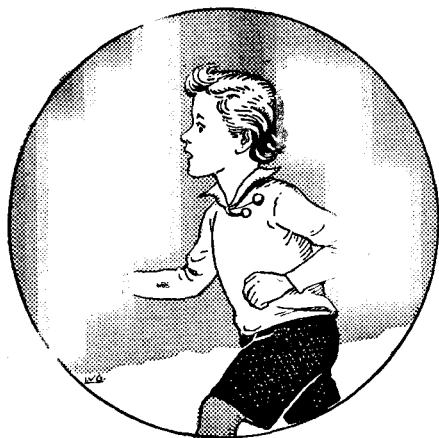
Maxje merkt, dat de juf medelijden met 'm heeft. Ze zegt weer „Maxje,” al heeft ie ook geknoeid. 't Is toch 'n echt goede juf.

Hij is nu heel gedwee en begint aanstonds te schrijven. De juf helpt daarbij en 't gaat heel goed. „De lettertjes beginnen er goed uit te zien,” lacht de juf. Ze is heel

tevreden en Maxje mag al gauw naar huis. 't Is pas kwart over vier.

Als 'n haasje loopt Max naar huis. Misschien dat moe dan niets merkt van 't schoolblijven. Maar 't helpt niet; moe weet alles. Jopie Jansen heeft 't haar verteld.

Heel die avond is Maxje brommerig. Vooral op Jopie. Die mag voortaan z'n kameraad niet meer zijn. Nooit meer.....

6. Hans Kiekeboe is 'n reuzevent.

Het was weer geen prettige avond voor Max. Maar ook niet voor moe en Lizie. Voor Lizie vooral niet. Max luistert weer naar z'n boze bui. Daarom plaagt ie Lizie voortdurend. Maar als moe begint te grommen, houdt ie even op. Hij is bang, dat moe 't anders vertellen zal aan pa van 't schoolblijven.

Die avond is 't om halfzeven bedtijd, ook voor Max. Hij durft niet tegenspartelen.

Op z'n bed ligt ie te denken aan de straf. Zou de juf 'm alle dagen in school houden? Ze had 'm deze keer al zo vroeg laten gaan! En ze was weer heel goed, want ze zei: „Maxie.”

Morgen zou ie 'ns heel flink oppassen. En z'n uiterste best doen met schrijven. Hij zou 't heel mooi doen, zo mooi als Jopie.

Wat zou de juf dan grote ogen opzetten! „Maar Maxie,” zou ze zeggen, „je schrijft als een klerk van 't kantoor.”

Met z'n vingertjes begint Maxje letters te maken op 't dek van z'n bed. 't Gaat fijn; mooie ronde boogjes, fijne rechte stokjes. Zo zal ie 't morgen ook doen in de klas. Hij schrijft door, en voelt, dat 't gaan zal. Ja, 't zal zeker lukken, als z'n pen maar niet krast. Maar dat zal ze niet doen, de juf heeft 'm nu geleerd, hoe ie de pen moet vasthouden.

Zo ligt Maxje maar te schrijven en te denken. Hij wordt moe van al dat denken en schrijven. Opeens valt z'n armpje slap terug. En vóór z'n bed staat weer Hans Kiekeboe....

Wat staat ie vreemd te lachen die Hans. 't Is 'n echte spotlach. Maxje voelt dat Hans 'm staat uit te lachen. „Lach met je eigen,” bromt ie.

Nu begint Hans te grinniken. „Jongen, jongen,” zegt ie, „wat kun je mooi schrijven op 't dek van je bed! Met z'n vingers kan iedere jongen mooi schrijven.”

„En morgen doe ik 't met de pen,” bromt Maxje.

„Hihihi!” grinnikt Hans, „juist als vandaag. Jongen jongen, wat ziet dat blad er fijn uit!”

Plotseling heeft ie 'n papier in de hand. Dat had ie eerst achter z'n rug gehouden. Nu staat ie te kijken naar dat papier. Hij lacht en lacht.... hij giert van 't lachen.

Opeens ziet Max, dat 't zijn schrijfpapier is. Hij wordt boos op Hans. „Dat heb je gestolen,” zegt ie.

„Dank je wel, hoor. Je bent erg vriendelijk,” zegt Hans. „Maar je hebt 't toch glad mis. Ik steel niets. Ik kan immers hebben, wat ik wil.”

„Kijk 'ns, hoe fijn,” lacht ie dan. En hij houdt Max 't papier voor. „Je kunt fijn kladden, hoor! Je bent de beste kladderadats van de klas.”

Max kijkt naar 't papier. Hij ziet z'n eigen vlakken; die grote met 'n gat er in, die kleinere en ook de hele hele kleintjes. Maar 't papier is vol vlakken en die zijn allemaal nog nat.

„Die zijn allemaal van jou!” bromt Maxje. „Ze zijn nog nat.”

„Natuurlijk zijn die van mij,” lacht Hans, „natuurlijk! 'k Wou 't een beetje mooier maken. Maar 'k wil ze er wel af halen, als ik je daarmee 'n plezier kan doen. Dat is voor mij 'n klein kunstje.”

Hij haalt 'n inktlap te voorschijn. 't Is precies die van Max.

„Die heb je ook weggehaald!” bromt Maxje. „Je haalt alles weg; dief!”

Hans staat weer te lachen en te grinniken.

„Ja, ja, je bent wel vriendelijk,” zegt ie dan, „wel vriendelijk. Maar 't spijt me, dat je 't weer mis hebt. Kijk maar 'ns.”

Max kijkt naar de inktlap en ziet nu, dat 't de zijne niet is. Die van Hans Kiekeboe is aan de onderkant van rood vloeï. Vloeï van 'n vinger dik.

„Die kan inkt drinken,” zegt Hans. „Die snoept niets liever dan inkt. Daar zul je van staan te zien.”

Hij drukt met de inktlap op de natte kladden. Ineens zijn ze allemaal kurkdroog. En aan de lap is geen vlekje te zien.

„Die kan heel je inktpot leeg drinken,” lacht Hans. „En dan heeft ie nog dorst.”

„Daar heb je nog niets aan,” zegt Max. „De vlakken zitten toch nog op 't papier.”

„Die moeten ook nog weg,” lacht Hans.

Hij begint er over te wrijven met de flos, die boven op de inktlap zit. En 't is net, of er 'n wonder gebeurt. De vlakken worden lichter en gaan weg. Ook die zwarte vlakken van Max.

Met grote bologen kijkt de jongen naar 't blanke papier. Hoe is 't mogelijk, dat die zwarte inktmoppen er zo zuiver af kunnen! En nergens is ie door 't papier gegaan! . . .

„'n Knap stukje, hé?” lacht Hans, „daar begrijp je niets van! Maar je hebt de flos op m'n inktlap ook niet goed gezien. 't Is 'n gummiflos, van de fijnste gummi, die er op de wereld is.”

„Och!” riep Maxje. Nu ziet ie de fijne gummidraadjes, die zo heerlijk kunnen wissen.

„Die inktlap geef ik jou,” zegt Hans weer. „Je mag 'm hebben, hoor. Je weet nu, wat je doen moet, als je weer 'n klad maakt. Je vloeit ze droog, wist ze weg en. . . . klaar is Keesje.”

„Oóóóóch!” roept Maxje weer. Hij is blij genoeg, om uit z'n bedje te springen. „Ik dank je wel, hoor!” zegt ie dan, „je bent 'n goede beste Hans!”

7. Hans Kiekeboe is 'n bedrieger.

Hans heeft pret in kleine Max. Hij lacht tegen 'm en knipt 'n oogje. „Nu zie je wel, dat we samen goede vrienden zijn,” wil ie zeggen.

Dan kijkt ie naar 't papier en wordt plotseling ernstig. „Wat is dat!” roept ie uit. „Dat is te gek! Daar begint me zowaar dat gat te groeien!”

Ja, 't is echt; 't gat dat Maxje in 't papier gewreven had, is veel groter geworden. En nog blijft 't groeien. Hans kan er eerst z'n vinger door steken, dan z'n duim....

„Oóóóóh,” zegt kleine Max. En deze keer klinkt z'n stemmetje erg droevig.

„Wat vangen we er mee aan?” vraagt Hans met 'n bezorgd gezicht. Maar ineens begint ie weer te glimlachen.

„Sufferd, die ik ben,” zegt ie. „Dat ik ook niet aan m'n papierpap gedacht heb. En 'k heb ze hier nog wel in m'n zak zitten. Daarmee zullen we dat gat z'n kunsten 'ns afleren.”

Hij haalt 'n klein wit flesje uit z'n zak met wit spul er in. „Papierpap,” zegt ie. In 't flesje steekt 'n borsteltje. Hans wrijft daarmee wat papierpap over 't gat, en er is niets meer van te zien.

„Gelukkig maar, dat ik die papierpap bij me had,” lacht Hans. „Anders hadden we met dat gat blijven zitten. Maar nu is 't in orde. Kijk maar 'ns, vent.”

Max kijkt naar 't papier en lacht gelukkig. Alle vlakken zijn er af, er is niets meer van te zien. Ook z'n

hanepoten zijn weggewist. Maar de lijntjes staan er nog op, allemaal. En ook de regels, die de juf geschreven heeft.

„Willen we nu 'ns gaan schrijven Maxie?” vraagt Hans lief.

„Ja, ja, schrijven,” zegt Max en glimlacht tegen Hans. Hij is blij, omdat hij 'm „Maxie” genoemd heeft. Net

als juffrouw Veltman als ze vriendelijk is.

„Goed, dan gaan we schrijven,” zegt Hans, „maar niet met 'n kraspen. 'k Heb 'n fijn pennetje meegebracht voor je. Daar schrijf je mee zo prachtig als je wil. En de inkt zit er in.”

Maxje neemt de pen aan. Hij zit in postuur en begint te schrijven.

't Gaat prachtig. Hij zet er de letters zo maar neer en allemaal even fijn. Ze staan in 't gelid als fiere soldaatjes. Daar zijn de letters van Jopie maar knoeiletters bij.

Max schrijft de ene regel na de andere. In vijf minuten heeft ie 't hele blad volgeschreven. En fijn, fijn, je kan haast niet zien, welke regels van de juf zijn.

„Ziezo,” zegt Hans, „laat dat morgen maar 'ns aan

juffrouw Veltman zien. Wat zal die de handen in elkaar slaan van verwondering. Heel de klas zal beschaamd zijn. Ze zullen jou niet meer uitlachen, die deugnieten!"

„Als ik in school ook maar zo mooi kon schrijven met die nare pen," zegt Maxje.

„Ja, ja, 't ligt enkel aan de pen," knikt Hans. „Maar je krijgt deze pen van mij. 'k Zal ze daar bergen in 't laadje van je nachttafeltje. Dit papier vind je morgen wel in school."

„Dank je wel," zegt Hansje. „Wat ben je toch 'n goede, beste Hans."

Hans glimlacht en knipt 'n oogje. Dan zegt ie :

„Wel te rusten Maxie." En hij is weg.

Wat heeft Maxje die nacht nog heerlijk liggen dromen over die wonderpen, die fijne inktlap en z'n prachtig schrift. Hij droomt van geluk en glimlacht in z'n slaap.

Als moe boven komt, om 't lampje uit te knippen, moet ze van zelf glimlachen. Maxje ligt op z'n rug met z'n linkerhand onder 't hoofd en z'n rechter op 't dek. En om z'n mond speelt 'n heerlijke glimlach.

„Hij is stellig prettig aan 't dromen," denkt moe en ze blijft even kijken. Dan geeft ze Max 'n kruisje, ze knipt 't lampje uit en gaat naar haar kamer.

't Is al volop dag, als Maxje wakker wordt. Er hangt 'n lichte schemer in z'n kamertje en de gordijnen zijn wit van 't licht.

„Ha!" roept ie, en springt vlug overeind. Z'n linkerhand heeft de knop al vast van 't laadje, waar de fijne spullen in liggen van Hans. Toch was ie er niet helemaal gerust op. Dat kon je zien aan z'n oogjes. Eerst straalden ze blij, maar toen werden ze plotseling 'n beetje stroef.

't Laadje schuift helemaal open. Max kijkt er in en schrikt terug. Z'n kam ligt er in, z'n borstel, z'n tandenborstel en pasta. Anders is er niets te zien.

„Nu heeft die Hans me nog bedrogen,” mort ie in zich zelf. Maar dan bedenkt ie zich. Hij heeft niet gezien, dat Hans 't er heeft in gelegd. Misschien heeft ie alles wel in 't kastje gelegd in de school.... Max hoopt nog 'n heel klein beetje.

Moe komt juist de trap op en maakt de deur open.

„Zo Maxje, al wakker?” zegt moe.

Maxje zwijgt. 't Is 'm ook zo tegen gevallen.

„Zeg je niets Maxje? Goede morgen, Maxje,” zegt moe.

„Goede morgen, moe,” fluistert Max.

Moe geeft 'm 'n kruisje met wiywater. Ze laat 'm bidden en helpt 'n beetje bij 't aankleden. Maar Maxje is erg stil.

„Heb je niet prettig gedroomd, jongen?” vraagt moe.

„Och neen,” zegt Max. Maar dan is ie weer stil. Hij durft moe niet vertellen, wat er gebeurd is met Hans.

Heel die morgen is Maxje even stil. Ook op de speelplaats. Daar staat ie alleen te kijken in 'n hoekje. Jopie Jansen, Willy Vink, Jantje Rekers en de andere kinderen van z'n klas zijn volop aan 't spelen. Hij kan niet spelen. Heel de tijd is ie bezig met z'n kastje in de klas, waar misschien alles in ligt.... Misschien....

Als de kleintjes binnen gaan is Maxje 't eerst op z'n plaats. Stiekum maakt ie z'n kastje open op 'n kier en kijkt.... Niets.... Daar ligt z'n papier met de kromme letters en de twee vlakken, die 'm aankijken als donkere ogen.

Daar ligt z'n inktlap en voor in 't riggeltje die nare pen, die akelige kraspen.

„Hé!” zucht Maxje, terwijl ie z'n kastje weer dicht maakt. 't Verdriet zit weer in z'n keel en hij is boos op Hans. „'t Is 'n echte bedrieger!” moppert ie. „Nu geloof ik 'm nooit meer.”

De juf merkt al gauw, dat Maxje zo triestig kijkt. Ze kijkt naar 'm, lacht 'm vriendelijk toe en knikt tegen 'm. Ze houdt echt veel van dien jongen.

Als 't schrijven is, komt ze bij 'm staan. Ze geeft 'm 'n nieuw schrijfpapier en helpt 'm bij 't schrijven. Maxje doet nu dubbel z'n best en 't gaat goed. Hij

weet nu, hoe ie de pen moet houden, om ze niet te laten krassen. En de letters zijn niet meer zo krom. Als ie dat merkt, doet ie nog meer z'n best.

Later komt de juf terug.

„Maar Maxje,” zegt ze, „je schrijft prachtig. Wie heeft je dat zo gauw geleerd?”

„U juffrouw,” zegt Maxje blij. En met dankbare oogjes

kijkt ie op naar juffrouw Veltman, die zo lief voor 'm is.

Nu houdt ie nog meer van de juf als eerst, wel tienmaal zoveel. Voortaan zal ie altijd veel van haar blijven houden ; altijd ! Maar op Hans Kiekeboe is ie woedend. Die moet voortaan maar wegblijven.

---

8. Max wil de torenhaan zien.

Ze krijgen 'n nieuwe kerk, 'n splinternieuwe kerk. 'n Grote kerk met 'n hoge toren er aan. De oude kerk was maar klein, en aan die kerk stond 'n lelijke vierkante toren met 'n kort spitsje. Nu krijgen ze 'n fijne toren. Zo mooi hebben ze er nergens een.

De pa van Jopie is de bouwmeester van de kerk. Die moet telkens gaan kijken, of alles in orde is. En dan mag Jopie soms mee. Hij is zeker al wel vier keer mee geweest met z'n pa. De andere jongens mogen alleen kijken door de poort in de schutting. Maar die staat niet dikwijls open.

Max en Jopie zijn weer goede vrienden. En dikwijls gaan ze samen naar school. Dan vertelt Jopie van de nieuwe kerk, wat ie allemaal gezien heeft.

Nu gaan ze weer naar school en Jopie heeft groot nieuws. „k Heb de haan van de toren gezien,” zwetst ie. Hij was toch zo groot! Wel zo groot als 'n schaap.”

„Zo groot als 'n schaap! Dat kan niet,” zegt Max ongelovig. Dat heb je gedroomd.”

„k Heb er vlak bijgestaan,” pocht Jopie. „Hij staat tegen de muur van de nieuwe kerk.”

Maxje kijkt omhoog naar de toren. Hij kijkt ook naar de toren van de oude kerk en ziet, dat de haan er niet meer op staat.

„Die is er af,” denkt ie hardop.

„Die is er zeker af,” roept Jopie. „En die heb ik gezien. 'k Heb er vlak bij gestaan. Hij kwam zo hoog, tot aan m'n neus.”

„Phoe! zo'n oude haan!” zegt Max. Hij is 'n beetje

jaloers op Jopie. „Wat heb je er aan, om die te zien. Die is toch niets meer waard.”

„Dat zou je willen,” zegt Jopie 'n beetje kregel. „'t Is de mooiste haan van ons land. Dat zegt pa zelf. Hij is al zes honderd jaar oud en van echt koper. Daarom komt ie ook op de nieuwe kerk.”

Maxje gelooft wel dat Jopie gelijk heeft. Maar dat wil ie niet zeggen, daarom zwijgt ie maar stil.

„Wil jij die haan ook 'ns zien?” vraagt Jopie.

„Phoe, 'k geef er niets om,” zegt Maxje. Maar daar meent ie niets van.

Als om vier uur de school uit is, loopt ie recht naar de nieuwe kerk. Hij wil proberen, om de haan te zien. Als dat lukt, kan ie ook zwetsen, net als Jopie.

Maxje treft 't gelukkig. De poort in de schutting staat wijd open. Er is juist 'n kar geweest, om puin te halen.

Maxje kijkt en gluurt al wat ie kan. Maar de haan is nergens te zien. Misschien wel verder op, denkt Maxje en stilletjes sluipt ie vooruit over 't werk. Maar de haan krijgt ie niet te zien.

Opeens staat Jopie naast 'm. Maxje vindt 't naar, dat die 'm verrast heeft.

„Hé, waar is nu die haan?” vraagt ie.

„Nee, hier kun je 'm niet zien,” zegt Jopie. „Hij staat daar achter 't priesterkoor.”

Dat is weer 'n tegenvaller voor Max. Hij zou toch zo graag die haan willen zien, die zo groot is als 'n schaap. Misschien weet Jopie wel raad, denkt ie.

„We mogen daar immers niet komen, hé?” vraagt ie slim.

„Ik wel,” zegt Jopie fier. „Mij kennen ze hier allemaal. Misschien laten ze er jou ook wel door, als je bij mij bent.”

„Kom dan maar, ik durf gerust,” zegt Maxje. En z'n hartje tikt blij, omdat ie de haan toch zal kunnen zien.

De werklui kijken naar de twee kleine jongens, die over 't werk stappen. Maar als ze Jopie zien, zeggen ze niets. De jongens gaan recht naar 't priesterkoor. Maar de

haan is er niet meer. Ze gaan de hele kerk rond, maar de haan is niet te vinden.

„Zie je nu wel,” zegt Max teleurgesteld.

„En toch is ie er,” houdt Jopie vol. „Misschien staat ie nu in de bouwkeet.” Daar gaan ze nu naar toe. Ze kunnen binnen kijken, want de deur staat open.

't Is er vol met papieren en tekeningen. Twee man zijn er aan 't werk; 'n oude meneer en nog 'n tamelijk jonge.

Maar er is niets te zien, wat op 'n torenhaan lijkt.

„Waar is de haan gebleven?” vraagt Jopie.

„De haan?” vraagt de meneer verwonderd.

„Ja, de haan van de toren,” legt Jopie uit. „Gisteren stond ie daar nog tegen de kerk.”

„O, de torenhaan,” lacht de meneer. „Nou, die is op reis hoor! Hij moet opnieuw verguld worden.” Daarna werkt ie weer door.

Max en Jopie drementelen verder. Maar Jopie durft niet langer blijven. „Kom Max, 'k moet naar huis,” zegt ie.

Max heeft daar geen zin in. Nu ie toch op 't werk is, wil ie alles goed zien. Hij gaat alleen wat rond lopen.

Eerst staat ie te kijken naar de man, die de kalk mengt. Dat vindt ie 'n leuk werk.

„Ga je koeken bakken?” vraagt ie aan de man.

De opperman kijkt 'm aan met z'n zuur gezicht. 't Is Bernard Bul; die kijkt altijd zo vals uit z'n ogen.

„Loop wandelen, aap!” bromt ie.

Maar Max wordt niet bang. Hij blijft stil staan kijken naar 't kalkmengen. Hij zet er één schoentje in, om te proberen, hoe zacht dat goedje wel is.

Maar nu wordt de opperman echt boos. „Ruk in, bengel!” bromt ie, „of 'k duw je met je neus in de specie. Hij doet al 'n stap vooruit, om Maxje beet te pakken. Maar die is al drie passen verder.

Even later staat ie onder de stellingen. „Weg daaronder!” roept 'n voeger van boven. „Moet je de kalk op je hoofd krijgen.”

„Ba, wat akelige mensen hier,” denkt Maxje. „Die zijn allemaal even lastig. Zo is mijn pa niet en die van Jopie nog minder. Hij krijgt al zin, om lastig te worden.

Nu ziet ie, hoe de opperman de ladder op gaat met 'n bak kalk op de schouder, 'n volle bak. Daar blijft ie even naar kijken. „'k Wou, dat die bak 'ns viel,” zegt ie zacht. Want hij is nog boos op dien brompot. Toch vindt ie 't knap, dat die man zo klimmen kan met die zware bak.

Nu krijgt ie zin, om ook op de ladder te klimmen. Dat heeft ie nog nooit gedaan.

Hij staat al op de onderste sport, dan op de tweede, dan op de derde. 't Valt niet mee, want de sporten zitten ver van elkaar en zijn beentjes zijn nog zo kort. Toch wil ie verder klimmen tot op de eerste stelling. Dan kan ie daar morgen over zwetsen tegen Jopie.

Maar owee, daar komt de opperman al terug. Z'n bak is nu leeg. Als ie Max ziet, wordt ie weer boos.

„Gauw de ladder af!” roept ie. „Of 'k gooi je die bak op je hoofd!”

Max merkt wel, dat de man woest is. Hij wil gauw naar beneden. Maar op de onderste sport schuift ie uit en valt op de grond. Ai! hij heeft z'n hoofd flink gestoten, en ook z'n elleboog.

„Dat is de schuld van dien lelijkerd!” bromt ie boos. Hij staat op en loopt recht naar de kalk. Hij neemt 'n handvol scherpzand en gooit die op de specie, die pas is aangemaakt. Dat doet ie nog eens en nog eens. Vijf handen vol gooit ie op de specie. Dan gaat ie gauw op de vlucht, want de man is al dichtbij.

Terwijl ie wegloopt, hoort ie de man woedend roepen. 't Lijkt wel of ie vloekt.

„Die akelige bullebak!” bromt Maxje. „Als ie me gekregen had, zou ie me zeker in de kalk geduwd hebben.”

En hij voelt 'ns aan z'n neusje.

9. De haan die niet draaien wou.

Al 'n week lang zitten ze zonder torenhaan. De oude kerk is de hare kwijt, de nieuwe kerk moet er nog een krijgen.

Nu moeten de mensen naar de wolken kijken om te weten waar de wind vandaan komt! Of ook naar de bomen en de rook uit de schoorstenen. Maar die weten 't toch niet zo goed, als 't haantje van de toren. Dat waait immers met alle winden mee.

Maar opeens is 't haantje op de toren gekomen. 't Staat nu op 't kruis van de nieuwe kerk te blinken in de zon.

Haast niemand heeft 't gemerkt. Kleine Max ook niet. Hij heeft vergeten naar boven te kijken.

Als Max die namiddag uit school komt, ziet hij moe voor 't raam zitten met haar haakwerk. Telkens kijkt ze naar buiten door 't raam. Dat vindt Maxje vreemd. Want z'n moe kijkt niet dikwijls door de ruiten. Er moet zeker iets heel bijzonders te doen zijn.

Hij gaat ook naar 't raam toe. En nu ziet ie 't ineens: de haan staat op de toren te stralen van goud. Eén ding vindt Maxje jammer: hij kan nu de haan niet meer van dichtbij zien. Want die komt vast nooit meer van de toren af.

Maar daar kan ie niet lang aan denken, want er gebeurt iets bijzonders. 'n Man komt uit 't luikje van de toren en gaat naar boven klimmen langs de haken.

Even later komt er weer 'n man uit 't luikje, en die klimt ook naar boven. Met handen en voeten klimmen ze

langs de haken omhoog. Even later staan ze op 't kruis ieder aan één kant.

„O moe, als nu dat kruis toch 'ns brak,” zegt Maxje.
„Dan vielen ze allebei dood.”

„Dat breekt niet, Maxje,” zegt moe, „'t is wel zo dik als m'n arm.”

Maxje kijkt vreemd op. Zo dik als de arm van moe! En moe heeft toch zo'n dikke armen! . . . „Dat kan niet, moe,” denkt ie hardop.

„En toch is 't zo, Maxje,” lacht moe.

„En de haan, is die zo groot als 'n schaap, moe.”

„Dat zou best kunnen, jongen. Kijk maar 'ns, hoe klein die twee mannen nu zijn.”

„Ja, 't lijken precies grote poppen,” zegt Max. En nu begint ie iets te begripen.

„Wat gaan die mannen daar doen, moe?” vraagt ie nieuwsgierig.

„Zou je dat graag weten, jongen?”

„Misschien moeten ze wel werken aan de haan, dat ie niet goed draaien wil,” denkt Maxje.

„Ja, zo zal 't wel zijn,” zegt moe. En ze lacht leuk, maar Maxje begrijpt niet waarom ze zo lacht.

De twee mannen hebben nu de haan beet gepakt. De ene houdt de kop vast, de andere de staart. 't Lijkt wel of ze er aan rukken en trekken.

„Ziet u wel moe; hij wil niet draaien!” juicht Maxje. Hij is blij, dat ie 't zo goed geraden heeft.

„Waarom zou ie niet willen draaien, moe? Hij is zeker boos, omdat ze 'm van de oude kerk af hebben gehaald.”

„Dat denk ik niet,” lacht moe. „'t Zal wel iets anders

zijn. De kogel is niet in orde, die is veel te klein."

„De kogel, moe? Welke kogel?"

„Ja, Maxje, zo'n torenhaan moet draaien op 'n kogel. Daar staat ie met 'n punt op. Daarom luistert ie zo goed naar de wind."

„En hoe weet moe, dat die kogel te klein is?"

„Zou je dat graag weten, Maxje?" En moe lacht weer zo vreemd, dat de jongen er niets van begrijpt.

„Allo, moe, zeg 't dan," houdt ie aan.

„Goed, ik zal 't je vertellen," zegt moe. „Maar dan moet je niet zuur kijken, hoor. Zou je graag hebben, dat de haan moet draaien op die grote glazen knikker van je?"

Maxje kijkt vreemd op. „Op die mooie schieter, moe?" vraagt ie. „Die uit Antwerpen met dat mooie haantje binnenin?"

„Juist," zegt moe. „Mijnheer Jansen heeft 'm laatst gezien, toen je er mee aan 't spelen was. Die heeft 'm komen vragen en hij heeft 'm gemeten. En die was precies goed om onder de haan te staan."

Maxje is niet blij. Z'n ogen kijken 'n beetje dof. Hij gaat naar de kast en trekt de lade open. Daar liggen nog al z'n glazen knikkers in, maar die mooie grote is weg. Die fijne schieter, waar ie zo van hield. Hij begint 'n beetje zuur te kijken.

Maar opeens roept moe. „Kijk 'ns, hoe fijn de haan draait!" zegt ze. „Dat heeft ie te danken aan die mooie schieter van jou."

Maxje gaat gauw naar 't raam. Hij ziet hoe de mensen de haan laten draaien. Eerst naar links, dan naar rechts.

Maxje vindt 't toch wel 'n beetje leuk. Nu kan ie

't aan de jongens vertellen, dat de haan op zijn knikker draait. Daar is ie fier om.

'n Poojsje later staat ie al buiten. Hij ziet 't eerst Jopie Jansen. Die staat in hun tuin, vlak bij 't hek. Maxje is er aanstonds bij.

„De haan draait op mijn schieter,” zegt ie. „Eerst wou ie niet draaien, en nu doet ie 't fijn.”

„Op jouw glazen schieter? Dat kan niet!” zegt Jopie.

„Nu, dan vraag 't maar 'ns aan jullie pa,” pocht Max.

„Die heeft er zelf om gevraagd. En toen heeft moe 'm afgegeven.”

Eer 't een uur verder is, weet 't heel de buurt. Aan

iedereen heeft Maxje verteld, dat zijn knikker op de toren staat boven op 't kruis.

De jongens kijken 'm verwonderd aan, en ze lijken 'n beetje jaloers. Daarom is Maxje nu fier. En hij kijkt niet meer zuur, al is ie ook z'n mooie schieter kwijt.

Als ie eventjes thuis is, wordt er gebeld. Moe gaat open maken. Dan komt ze binnen samen met meneer Jansen.

Die lacht tegen Maxje. „Is de jongeheer nog boos om die glazen knikker?” vraagt ie.

Maxje kijkt vreemd op en zegt niets.

„k Geloof, dat de bui zowat over is. Is 't niet, Maxje?” lacht moe.

„'t Was zo'n grote, mooie schieter,” zegt Maxje.

„Maar als ik de winkel vind, waar ze die verkopen, dan koop ik er tien voor je! Is 't zo goed?”

„Wel wel, kijk nu toch 'ns aan, Maxje!” juicht moe. En Maxje moet weer lachen, als ie denkt aan de tien prachtige schieters.

„Die verkopen ze in Antwerpen,” zegt ie.

„O, in Antwerpen! Best, best, in Antwerpen!” lacht meneer Jansen. „Daar kom ik vaak genoeg, in Antwerpen. Zo gauw ik de winkel vind, zal 'k aan je denken.”

Nu is Maxje helemaal tevreden. De volgende morgen zal ie nu 'ns fijn kunnen uitpakken. Wat zullen de jongens opkijken, als ie vertelt van z'n schieter, die hij van meneer Jansen krijgen zal.

Telkens zit ie voor 't raam, om te kijken naar de haan. Hij zou 'm zo graag nog 'ns zien draaien.

10. Kunststukken van Hans.

Die avond kan Maxje weer niet goed in slaap komen. Door z'n raam kan ie naar de nieuwe kerk kijken. Heel de toren kan ie zien, tussen de gordijnen door. Hij kijkt vooral naar de gouden haan. Hoe heerlijk die staat te blinken in 't licht van de maan.

Daar zit nu m'n schieter, denkt ie, juist boven 't kruis. Onze haan mag wel blij zijn, dat ie draaien kan op zo'n prachtige schieter. Dat is heel wat anders als 'n ijzeren kogel.

Van één ding heeft Maxje toch nog spijt. Dat ie de haan niet gezien heeft, toen ie beneden was. Hij moest 'ns boven op 't kruis kunnen staan, net als die twee mensen. Dan kon ie 'm 'ns goed bekijken. En wat zou ie 'm dan laten draaien. Hij zou 'm laten draaien tot alle mensen omhoog keken.

Wat zouden die verwonderd zijn, als ze 'm zo zagen staan. Zo'n kleine jongen boven op 't kruis van de toren ! . . . .

Opeens ziet ie Hans Kiekeboe. Die staat op de bovenste stellingen. Hij loopt gewoon over de planken heen. Hij staat te dansen op de stelling. Max hoort z'n voeten botsen op de planken. Wat 'n durver toch die Hans ! Dan begint Hans te zwaaien met z'n armen, net of ie vliegen wil. Opeens springt ie omhoog recht in de goot. O, wat 'n sprong was dat ! Meer dan 'n meter hoog.

Maxje rilt er van. Als ie toch 'ns gevallen was ! denkt ie. Dan was ie nu morsdood.

Hans kijkt om naar Maxje en lacht. Hij knikt tegen de

jongen. „’t Is iets van niks,” zegt ie. „Als je zo vliegt met je armen, ben je zo licht als ’n vogeltje.”

Dan begint ie weer te zwaaien met z’n armen. En hij trippelt voort door de goot net als ’n vogel.

„Pas toch op Hans! Als je valt ben je dood,” roept Maxje.

„’n Mus valt toch ook niet!” roept Hans. En nu trippelt ie over ’t randje van de goot.

„Zo’n waaghals toch!” denkt Maxje. „Als ie dood valt, is ’t zijn eigen schuld.”

Hans trippelt maar door. Dan loopt ie omhoog en wipt naar binnen door ’n koekoek van het dak.

Maxje is nieuwsgierig, of ie niet terug zal komen. Hij blijft kijken naar de koekoek. Maar dan opeens ziet ie Hans uit de toren klimmen, uit ’t kleine luikje van de toren. Vandaar klimt ie naar boven langs de haken. Hij draait daarbij rond met z’n rechterhand, net of ie ’n orgel moet draaien.

Ondertussen kijkt ie weer om naar Maxje.

„Zo draai ik me naar boven!” roept ie. „Als ik zo draai, voel ik me zo licht als ’n veertje.”

Al spoedig staat Hans boven op ’t kruis. Hij kijkt naar de haan en schudt met z’n hoofd. „Wel, wat is ie schoon!” zegt ie. „Wat is ie schoon! En groot.... groot.... wel zo groot als ’n klein kalf!”

„Laat ’m nou ’ns hard draaien,” wil Maxje roepen. Maar Hans laat ’m de tijd niet. Hij wipt omhoog en zit ineens boven op de haan. Hij doet net of ie op ’n paard zit en de toom vasthoudt. Hij klakt met z’n tong en roept: „Vooruit m’n paardje. Vooruit!”

Maxje moet er om lachen, omdat Hans die haan ’n

paardje noemt. Maar plotseling is die lach weg. Want wat ie nu ziet, doet 'm schrikken. De haan is niet meer op de toren, maar 't is 'n echt paard. 't Is het hobbelpaard van Jopie Jansen.

„Wat heeft ie nu toch gedaan!” bromt Maxje boos. „Nu heeft ie de haan weggehaald en 't hobbelpaard van Jopie op de toren gezet. 't Is 'n schandaal! Wat zullen de mensen morgen zeggen, als ze dat zien!....”

Maar Hans trekt er zich niets van aan. Hij zit te schommelen op z'n hobbelpaard en schatert van plezier. „Hop m'n paardje! Hopsasa!” roept ie.

„Dadelijk breekt 't af. En dan is 't zijn eigen schuld!” bromt Maxje weer.

Hans schommelt hoe langer hoe wilder. Z'n kleren waaien in de wind. En z'n hobbelpaard heeft er ook plezier in. Maxje hoort, hoe 't hinnikt van pret. En Hans roept maar aldoor: „Hop m'n paardje! Hopsa-hopsa-hopsasa!”

Hij gaat te keer als 'n dolleman en Maxje houdt z'n hart vast van schrik. Hoor 'ns hoe de pin krast over z'n glazen schieter. En ja... 't kruis begint al te kraken: krak! krak! krrrak! Maxje voelt, dat Hans aanstonds naar beneden zal tuimelen. Hij wil 't niet zien. Daarom knijpt ie z'n ogen toe en trekt de deken over z'n gezicht.

Maar dat houdt ie niet lang vol. Hij wil weten, of Hans al gevallen is en stiekum doet ie z'n ogen even open.

Hé, nu is Hans er niet meer. Boven 't kruis staat weer de gouden haan te blinken in 't licht van de maan. Hé, en daar is Hans. Hij staat op de bovenste

stelling. Hij wenkt Maxje. „Kom,” zegt ie, „k zal je de haan 'ns goed laten zien. Er is geen gevaar bij, dat zie je wel.”

Maar Maxje doet of ie niets hoort. Hij heeft z'n oogjes weer dicht gemaakt en ligt doodstil in z'n bedje. Nu denkt Hans zeker, dat ie slaapt en dan zal ie wel weggaan.

11. Hoe Maxje uitging in de nacht.

Voor Maxje 't zelf goed wist, stond ie midden op de ladder van de onderste stelling. Verwonderd kijkt ie om zich heen. Hoe kom ik hier? denkt ie. Hij weet niet, hoe ie uit z'n bedje is gekropen. En hoe ie zich heeft aangekleed. En toch is 't gebeurd. Dat heeft ie zeker gedaan is z'n droom.

„Nu ik toch hier ben, ga ik door ook,” zegt ie. Hij weet, dat Hans staat te wachten op de bovenste stelling. Tot zover wil ie omhoog klimmen. Daar zal ie de haan al fijntjes kunnen zien.

Met z'n korte beentjes klimt ie naar boven. Eerst naar de onderste stelling, dan naar de tweede.

„Jou lelijke bengel!” hoort ie opeens 'n valse stem brullen. „Nu zal ik je wel hebben! Ik verdrink je in m'n kalkbak.”

Geschrokken kijkt Maxje naar beneden. Op de onderste ladder ziet ie Bernard Bul, den valsen opperman. Hij heeft 'n volle bak kalk op z'n schouder.

„Wat doet die hier midden in de nacht!” bromt Maxje. Maar dan heeft de schrik 'm weer te pakken. „Hans Kiekeboe, help! Help, Hans Kiekeboe!” roept ie. En zo vlug ie kan, rent ie naar boven langs de ladder.

Maar de valse opperman is dicht achter 'm. „'k Zal jou wel 'ns kiekeboeën!” roept ie. „En bullebakken zal 'k je ook! Je gaat de kalk in! Verdrinken zul je in de kalk!”

Maxje loopt nog vlugger en blijft gelukkig voor. Zo komt ie 't eerst op de bovenste stelling. Hij kijkt rond.

Waar is Hans Kiekeboe? Die is nergens te zien, hij is stellig op de vlucht gegaan.

Bang loopt Maxje voort over de stelling. Wat waggelen die planken! Wat liggen ze los en wat buigen ze door! Daar moet vast 'n ongeluk van komen!

En vlak achter 'm hoort ie Bernard Bul aankomen.

Z'n grote klompen ploffen op de planken: bots! bots! bots!

Angstig kijkt Maxje om. Recht in 't gezicht van de kalkman. Wat grijnst die kerel 'm aan. 't Lijkt net 'n duivel. En z'n handen lijken op duivelsklauwen.

Bang kijkt Maxje omhoog naar de goot. Was die maar niet zo hoog! 't Is wel twee meter! Toch zal Maxje

de sprong wagen. Hij wil nog liever doodvallen, dan in de kalk gestopt worden.

Hij zwaait met z'n armen, net als Hans gedaan heeft. Dan wipt ie omhoog. En ja, 't lukt: hij komt prachtig in de goot terecht.

't Was hoog tijd ook. Onder hem staat Bernard Bul te grijzen. Die kan niet springen met z'n stijve benen. Er komt 'n lachje op Maxje's gezichtje. Maar toch voelt ie z'n hartje nog angstig kloppen.

Hoe kan ie later naar beneden komen? Als die opperman staat te wachten, moet ie heel de nacht boven blijven....

Plotseling hoort ie iemand lachen. Die lach kent ie; 't is de lach van Hans Kiekeboe.

Maxje kijkt naar de koekoek, waar 't geluid uit schijnt te komen. Maar Hans ziet ie niet. Enkel ziet ie 'n klein rond dingetje. 't Lijkt wel de punt van Kiekeboe's bobbelneus.

Plotseling schrikt ie weer. Want hij hoort iets beneden zich, 'n vreemd geschuifel. Maxje kijkt omlaag en laat 'n gil van schrik.

Wat is er dan gebeurd? De klauwen van de kalkman hebben zich vastgeklampt aan de gootrand. Hij wil naar boven klimmen. Maxje hoort 't krassen van de klompen tegen de muur.

„Er af! Er af! roept ie. En met z'n blote voetjes stampt ie op de vingers van de opperman. Maar 't lijkt wel of die geen gevoel heeft in z'n vingers. Hij blijft maar klimmen. 't Gekras van de klompen komt altijd hoger.

Maxje staat te rillen. Oei, oei, denkt ie, nu ben ik verloren! Nu moet ik stellig in de kalkbak!....

„Hans! Hans! Haaaaaans!” roept ie angstig. En hij kijkt omhoog naar de koekoek, waardoor Hans is binnen geklommen.

Maar 't blijft doodstil. Hij krijgt geen antwoord. En Hans laat zich niet zien in de koekoek. „Die Hans heeft stellig ook schrik van Bul. Daarom laat ie mij aan mijn lot over.” Zo denkt Maxje. En hij staat te rillen op z'n beentjes.

Plotseling komt de wilde haarbos van Bul al boven de gootrand uit. Maxje kijkt in dat afschuwelijk gezicht. Hij ziet de valse ogen, die 'm gloeiend aanstaren.

Voorzichtig loopt ie verder door de goot. Maar telkens kijkt ie om naar de kalkman. Die zit nu al met z'n knieën op de rand. De kalkbak staat nog op z'n schouders, vol specie.

Hij kruipt al omhoog en broemt. Hij broemt verschrikkelijk. Wel tienmaal zo hard als de knecht van Sinterklaas.

Maxje kijkt angstig naar dien woesten man. Heel z'n lijfje rilt van schrik. Hij kan niet weg; hij moet in de goot blijven.

Maar wat hoort ie daar opeens op 't dak?

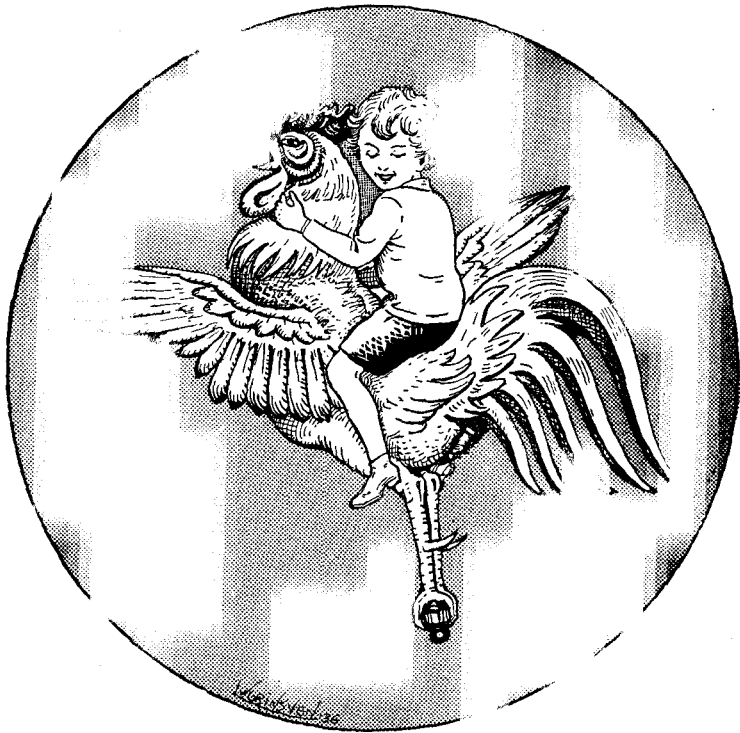
„Rrrrik! Rrrrik! Rrrrik!” gaat 't. Eerst denkt Maxje, dat 't Hans is, die 'm komt helpen. Maar als hij omhoog kijkt, weet ie 't beter.... 't Is de torenhaan, die langs 't leien dak naar beneden rolt. Op de knikker van Max rolt ie over de leien heen en hij slaat met de vleugels. Hoe is die naar beneden gekomen?....

Van verwondering vergeet Maxje z'n schrik. Hij denkt niet aan Bul, die vast al op 'm af moet komen. Hij denkt enkel aan de torenhaan, die naar 'm toe rikketikt. Vlak voor Maxje komt ie terecht in de goot. En 't is

net, of de jongen 'n stem hoort, die zegt: „Spring er maar op!”

Maxje neemt de sprong en zit al op de torenhaan. Hij wist zelf niet, dat ie zo'n kolossale sprong maken kon.

De haan klapt met de vleugels en gaat omhoog met Maxje op z'n rug.

Juist komt de opperman daar aan. Hij grijpt nog naar de poten van de haan. Maar die is juist iets te hoog.

Maxje ziet 'm misgrijpen en hij schatert van plezier.

Heel z'n angst is weg. Hij zou wel omhoog kunnen wippen van plezier.

De haan blijft maar slaan met z'n grote vleugels en hij stijgt steeds hoger. Altijd maar naar omhoog.

Maxje begrijpt dat best. Zo'n torenhaan houdt natuurlijk van de hoogte. Dat is ie gewend, omdat ie altijd op de toren moet staan. En hij vliegt natuurlijk liefst boven en om de kerk. Daar voelt ie zich 't best thuis.

Maxje kijkt omlaag. In de goot ziet ie Bul nog staan. Die staat daar te brommen van chagrijn. En de jongen lacht 'm natuurlijk fijntjes uit. „Hij wordt nog zot van kwaadheid,” lacht ie.

Maar wat maalt ie om dien naren kalkman. Hij is liever bezig met z'n heerlijken haan. Wat vliegt die fijn ! Heel wat anders als dat hobbelpaard van Hans. Zijn haan is net 'n paard, maar 'n paard met vleugels. Wat rijdt dat heerlijk ! „Hop m'n paardje ! Hopsasaaaa !” roept ie dol.

Maar wat is dat ! De haan begint plotseling zo raar te draaien ! En hij slaat zo vreemd met z'n vleugels.... Maxje vindt 't vreemd. Hij is er niets gerust op.... Zou de haan misschien te hoog gevlogen zijn en daarvan duizelig geworden ?....

Och och, wat doet ie vreemd, die haan ! Hij schokt heen en weer. Dan gaat ie plotseling op zij hangen. En ineens.... begint ie te tuimelen. Hij was juist in de buurt van de toren.

Maxje tuimelt mee. Hij probeert nog om zich aan de haan vast te houden, maar dat lukt niet. En zo vallen ze samen omlaag uit de hoge lucht.

Nu vallen ze langs de toren. Uit de galmgaten klinkt 'n grijnzerige lach. 't Is juist of er 'n uil krast, zo vals klinkt die lach.

Maar 't is geen uil. Maxje kent die lach heel goed. 't Is de lach van Hans Kiekeboe! Zo'n valse Hans! . . . .

Maar ze zijn al weer lager. Ze zijn al op de hoogte van de goot. Even heeft Maxje de tijd om op zij te kijken. Daar ziet ie dien valse Bul nog staan, dien akeligen opperman. Hij heeft de kalkbak nog op z'n schouder. En hij grinnikt.

„Ghaaa!” lacht ie vals. „Zo is 't precies goed! Dat heb je nu voor je ondeugd! Ghaaaa. . . .” Hij gooit Maxje de kalkbak achterna met 'n grote zwaai. En dan schatert ie weer. Dat is 't laatste wat Maxje hoort.

'n Ogenblik later ploffen ze neer, Max en de torenhaan. Dan valt de kalkbak naast hen. Bots! De kalk springt alle kanten uit. Ze zijn haast begraven onder de specie.

„Au!” roept Maxje hardop. En daarom weet ie ook, dat ie niet doodgefallen is.

Hij springt met 'n schok overeind en kijkt om zich heen. Maar wat is dat! Hij ligt niet op de grond bij de toren, hij is recht in z'n bedje gevallen.

En van de kalk is niets te zien. Hij ziet enkel de lakens en dekens, die heel ruw over 'm heen liggen.

Over de rand van z'n bed kijkt ie, waar de haan gevallen is. Die moest er toch vlak naast liggen. Maar wat Maxje ook kijkt, de haan is niet te zien. En ook de kalkbak ligt er niet. . . .

Maxje wrijft zich de ogen uit, want hij denkt, dat ie droomt. Dan kijkt ie naar buiten door 't raam. Tussen de gordijnen door ziet ie de toren. En boven op 't kruis staat de haan stil te blinken in 't witte maanlicht.

12. Zo'n ondeugende dwinger.

Max en Jopie zijn nog altijd dikke vrienden. Waarom ook niet? Ze zijn immers buurtjes. Maar Jopie woont in 'n heel groot huis met 'n prachtige tuin. En bij Jopie zijn ze rijk. Max zou wel willen, dat ze thuis ook zo rijk waren, als bij Jopie. Dan kon ie misschien ook alles krijgen, wat ie wou.

Vaak mag ie bij Jopie thuis gaan spelen, want die heeft geen broertjes of zusjes. Dan kunnen ze heerlijk hollen in die grote tuin en daar allerhande spelletjes doen.

Maar als 't buiten geen mooi weer is, hebben ze toch pret genoeg. Dan gaan ze samen genieten in de speelkamer van Jopie. Want die heeft 'n echte speelkamer. 'n Fijne kamer is dat met leuke plaatjes en schilderijtjes aan alle wanden. En speelgoed is er, zoveel ze maar willen.

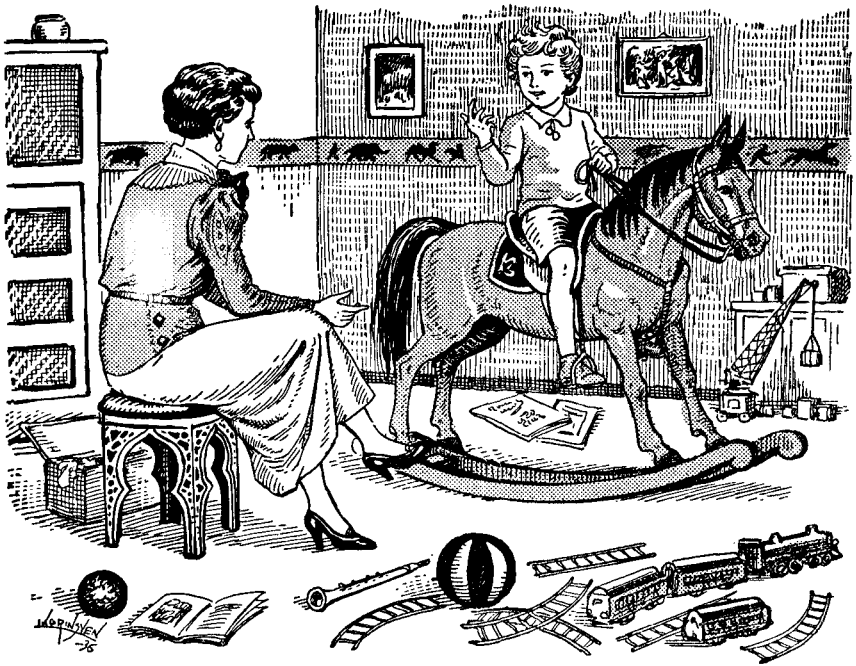
Daar is ook 'n groot hobbelpaard. Geen gewoon hobbelpaard uit 'n winkel, hoor. 't Is 'n echte poney met 'n echte paardekop, 'n echte staart en echte haren. En 't leren tuig is ook echt. Dat paard heeft Jopie op z'n verjaardag gekregen van z'n peetoom.

Maar Jopie houdt niet van z'n hobbelpaard. Hij geeft er niets om en gaat er ook nooit op rijden. Dat vindt ie maar kinderachtig.

Maar Maxje zit er graag op. Hij voelt zich 'n echte ruiter op zo'n fijn paard. En dan schommelt ie, dat ie bijna kopje duikelt.

Zo'n hobbelpaard zou ik ook wel willen, denkt ie. 't Is nu bijna December. Dan zal ie er wel een vragen aan Sint Nicolaas. Maar 'n splinternieuw.

Juffrouw Jansen heeft er altijd pret in, als Maxje op 't hobbelpaard rijdt. Ze vindt Max 'n leuke jongen. Ze weet heel goed, dat ie zin heeft in dat hobbelpaard. Nou, hij mag 't gerust hebben, denkt ze. Hier staat 't toch maar in de weg.

Op zekere dag begint ze er over te praten.

„Dat hobbelpaard moest jij hebben,” zegt ze tegen Max.

Max kijkt haar vreemd aan. Dat meent ze niet, denkt ie. Toch kijkt ze, of ze 't wel meent. Dan kijkt ie naar 't hobbelpaard. 'n Mooi paard is 't, 'n prachtig paard. Max is er dol mee. Maar hij wil niet zeggen, dat ie 't graag hebben zou.

„'k Vraag er een aan Sint Nicolaas,” zegt ie dan, 'n splinternieuw.”

„Vin' je dit dan niet mooi, Maxje?” vraagt de moe van Jopie.

„Jawel,” zegt Maxje, „maar ik vraag 'n nieuw, 'n splinternieuw. Hier zijn al plekken op, waar de haren uit zijn. En het tuig is ook al oud.”

Wat 'n vreemde jongen toch, denkt de moe van Jopie. Ik wil 'm dat paard cadeau geven, omdat ie er zo dol mee is, en nu doet ie zo vreemd!

„Sint Nicolaas kan zo'n paard niet rijden,” zegt ze. „Dit is ook niet van Sinterklaas. 't Is 'n jonge poney van oom Joop. Toen die poney dood ging, heeft oom 'm laten opvullen. En toen liet ie er 'n hobbelpaard van maken voor Jopie.”

Even staat Maxje te denken. „Sinterklaas kan alles rijden,” zegt ie dan. „Die kan ook zo'n echt hobbelpaard rijden. En 'k vraag hem er een, 'n splinternieuw met 'n splinternieuw tuig.”

Juffrouw Jansen schudt 't hoofd. Wat kan die kleine Max toch raar doen, denkt ze. En anders is 't toch zo'n leuke jongen.

Ze praat niet meer over 't paard. Misschien dat Maxje wel wijzer wordt, als 't Sint Nicolaas geweest is.

Twee weken zijn weer voorbij. Nog één week dan is 't al Sint Nicolaas. Max en Lizie zijn er druk mee bezig. Op school hebben ze liedjes geleerd van den Sint en die zingen ze thuis. Moe heeft er plezier in, dat ze zo'n pret hebben.

Ze babbelt met de kinderen over Sint Nicolaas.

„Wat moet de heilige Man voor jou rijden?” vraagt ze aan Lizie.

„Die weet 't al lang. „'n Pop, moe,” zegt ze. „'n Heel grote pop.”

„Ja ja,” zegt moe, „'n heel grote pop. Een die slapen kan, hé?”

„En ook 'n wieg,” zegt Lizie.

„Natuurlijk,” lacht moe. „Als de pop geen wieg heeft, kan ze immers niet slapen.”

„En nog 'n boel snoepgoed,” zegt Lizie.

„Ja ja, 'n hele boel,” zegt moe. „Daar zal de Sint wel voor zorgen. Snoepgoed heeft ie genoeg.”

„En wat moet de Sint rijden voor m'n kleine Max?” vraagt moe dan.

„'n Hobbelpaard,” zegt Max.

Moe begrijpt er niets van. „'n Hobbelpaard?” vraagt ze verwonderd. „Hoe kom je daar nu bij? Dat is immers voor kleine kinderen.”

Maxje zet de borst vooruit. „'k Wil ook geen klein kinderpaardje,” zegt ie. „'t Moet 'n echt paardje zijn, net als dat van Jopie. 'n Paard met 'n echte kop en 'n echte staart. En ook met 'n leren zadel, net als bij Jopie.”

Ja, nu begrijpt moe, hoe Maxje aan dat dolle plan komt. „Maar jongen,” zegt ze, „zo'n paardjes rijdt de heilige Man toch niet. Dat van Jopie is ook niet van Sinterklaas. Dat hebben ze gemaakt van 'n jonge poney, die dood is gegaan.”

„Nou, waarom zou de Sint 't niet kunnen!” broemt Maxje. „Die kan alles rijden.”

„Maar bij Sinterklaas gaan toch geen jonge poney's dood,” zegt moe weer.

Nu wordt Maxje ineens kregel. Die moe praat juist als de moe van Jopie. Dat hebben die twee stellig af-

gesproken. Maar nu blijft ie zeker volhouden. Anders zullen ze samen nog met 'm lachen.

„k Moet 'n paard net als dat van Jopie!” pruilt ie.
„En anders wil ik niks!”

„'n Vliegende Hollander is toch heel wat leuker,” probeert moe weer.

„Nu, dat is kinderspeelgoed,” bromt Maxje.

Moe probeert nog van alles, maar Maxje blijft „nee” zeggen. Hij blijft dwingerig, want z'n boze bui speelt weer de baas.

Moeder Solla is er bedroefd om. „Wat 'n verdrietige jongen toch!” denkt ze. „Wat zal dat weer 'n treurige boel worden met Sinterklaas, als ie zo lastig blijft.”

13. De houten bonk.

De avond van Sinterklaas is gekomen. Overal hebben de kinderen plezier en ook de moeders. Maar bij Maxje thuis mankeert iets aan de pret.

Lizie wil telkens zingen van Sinterklaas. Maar Maxje doet niet mee. Hij is stil, en als ie niet stil is, wordt ie lastig.

„Zou 'k nu 'n echt hobbelpaard krijgen?” vraagt ie telkens aan moe. Maar die kan 'm niet tevreden stellen.

„Je moet maar afwachten, Maxje,” zegt ze.

De goede vrouw kijkt dan telkens heel bezorgd. Ze is bang, dat Maxje morgen heel de dag z'n boze bui zal hebben. Ze denkt aan 't paard, dat al te wachten staat op de bovenste zolder.

Maxje zal heus 'n hobbelpaard krijgen. Natuurlijk geen van Sint Nicolaas. Die rijdt niet zo'n grote hobbelpaarden voor grote jongens. Moe heeft er daarom geen gevraagd.

Maar ze is naar oom Max geweest, de peetoom van Maxje. Die oom Max is 'n fijne timmerman, dacht moe. Hij kan zo'n prachtige tafels maken, en kasten en andere meubels. Oom kan zeker ook 'n fijn hobbelpaard maken voor Maxje.

Oom had er eerst geen trek in. „Is die jongen dol?” vroeg ie. „Je moet 'm die kunsten maar 'ns afleren. Geef 'm maar 'n groot hobbelpaard voor z'n broek. Liefst een van hard eikenhout.”

Maar moe bleef aanhouden.

Daarom beloofde oom, dat ie er voor zorgen zou. „'k Zal wel 'n karkas in elkaar timmeren,” zei ie. „Als

't den jongeheer niet bevalt, kan ie 't terugbrengen."

Oom heeft toen 't hobbelpaard gemaakt. Deze morgen heeft ie 't zelf gebracht en naar de bovenste zolder gedragen.

Moe schrok er van toen ze 't paard zag. Ze vond 't echt lelijk met z'n rond lijf, z'n vierkante kop en platte poten.

Oom Max zag 't wel, maar hij maakte grapjes. „'t Is 'n fijne klepper,” lachte ie. „En stevig als ie is! Daar kan Maxje heel z'n leven op rijden en dan is ie nog niet versleten.”

's Avonds hebben Maxje en Lizie gezongen, dat 't klonk. Maxje had goede

zin, omdat ze de volgende dag vrij hadden van school. En moe had gezegd, dat de Sint stellig goed voor 'm rijden zou. Nu krijg ik zeker m'n hobbelpaard, dacht ie toen. En daarom was ie de hele avond druk en blij.

Om half zeven is ie braaf naar boven gegaan om te dromen van den goeden Sint.

Toen 't acht uur was, haalden pa en moe 't houten

paard van boven. Dat zetten ze neer bij 't schoentje van Max. Voor de rest moest Zwarte Piet maar zorgen. Moe had voor Maxje 'n blokkendoos gevraagd; de mooiste die er was, en nog 'n massa snoepgoed. Misschien zou de baas dan tevreden zijn.

Wat moest pa lachen om dat malle hobbelpaard. Hij had 't eerst nog niet gezien .

„Allemachtig!” roept ie uit. „Wat 'n monster is dat ! Daar hoef je toch geen timmerman voor te zijn, om zo'n ding in elkaar te timmeren. De snuit recht vooruit en de nek recht omhoog ! Wat 'n mormel.”

„Maar man,” zegt moe, „dat moet toch. Hoe zou Maxje anders bij de oren kunnen.”

„Oren ! Hahaha ! oren !” lacht pa. „'n Stok door de kop heen ! 't Zijn echte afstandsoren, dat moet ik zeggen !”

„Dat moet toch zo,” zegt moe. „Maxje moet zich toch kunnen vasthouden.”

„Hahahaha!” lacht pa weer. „'t Is de moeite waard. Maar sterk is ie genoeg. Ik kan er zelf wel op gaan zitten.”

Pa legt één been over 't paard en klimt er op. „Zie je wel,” lacht ie, „'t is een stevig beestje. 't Kraakt niet eens. En pa blijft heel de tijd aan 't spotten met dat rare hobbelpaard. Maar moe lacht niet. Ze denkt aan morgen. En hoe naar 't is, als Maxje z'n boze bui heeft.

De volgende morgen slaapt Maxje flink door.

Eerst als moe boven komt, wordt ie wakker. Hij wrijft door z'n ogen. Dan kijkt ie slaperig naar z'n moe.

„Moe ?” zegt ie. „Moe ?”

„Ja Maxje, wat is er ?” vraagt moe.

„Is er m'n hobbelpaard, moe ?” vraagt Maxje.

„Zeker,” antwoordt moe. „Maar niet precies als dat van

Jopie. Zo had de Sint er geen. Maar 't is een heel groot. Misschien nog groter als dat van Jopie."

Nu is Maxje nieuwsgierig. Hij wil naar beneden, om te gaan kijken. Maar hij mag niet van moe. Eerst moet ie netjes bidden en zich aankleden. Ondertussen gaat moe naar Lizie, om kleine zus 'n beetje te helpen.

Dan gaan ze samen naar beneden. Moe gaat voorop en draagt kleine zus op de arm. Ze vertelt van de mooie pop en de fijne poppewieg. En Lizie's ogen stralen.

Eindelijk komen ze beneden. „Haa !” juicht Lizie, „haa !” En ze loopt naar haar pop. Aanstonds begint ze er mee te spelen. Ze heeft pret in de mooie ogen van haar poppie. Die kunnen zo leuk heen en weer gaan in de poppekop.

„Moe, die pop noem ik Lizie,” zegt ze. „Dan heb ik ook 'n Lizie net als u.” Maar moe luistert bijna niet. Ze heeft 't te druk met Maxje.

„Nou jongen, wat dunkt je van dat paard ?” vraagt ze. „Vin je 't niet fijn ?”

„Dat wil ik niet,” bromt Maxje boos. „Zo'n lelijk houten beest met 'n vierkante kop en 'n vierkante nek en 'n ronde buik. 't Is net 'n stuk boom. En de oren zijn maar houtjes. En ze staan net op zij als de oren van 'n geit.”

„Dat moet toch ook,” zegt moe. „Die moet je vast kunnen houden als je schommelt.”

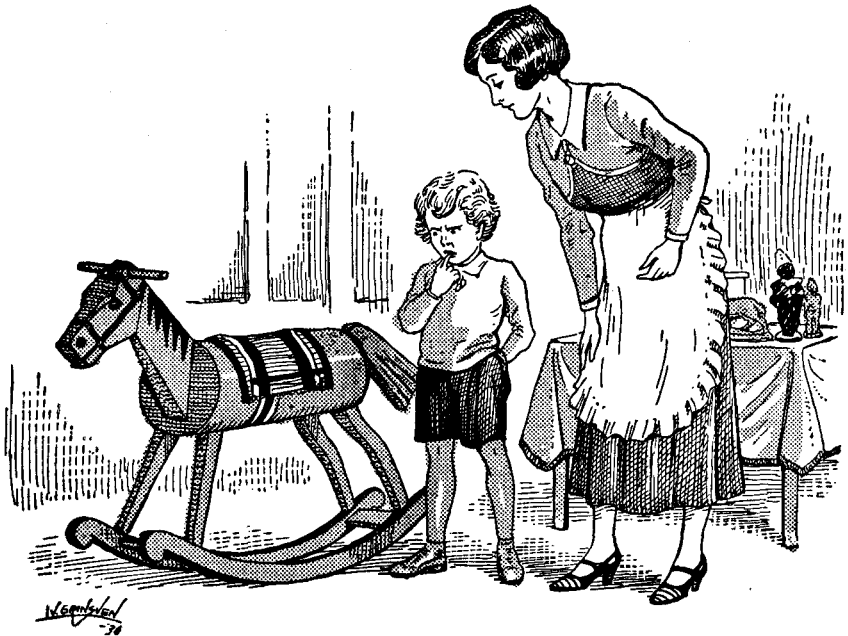
„De poten zijn maar houten latten,” bromt Maxje door. De staart is ook 'n stuk hout. En 't zadel is 'n vloermatje.”

„'t Is toch schoon bruin geverfd,” zegt moe weer. „En kijk 'ns, de manen en de staart zijn zwart. Vin je dat niet leuk ?”

„'t Is 'n houten bonk,” bromt Maxje.

„Daar moet je niet aan denken,” zegt moe. „Je moet maar 'ns proberen, hoe fijn 't schommelen kan. Dan zul je er wel van houden.”

„'k Wil er niet op rijden,” bromt de jongen bars. En hij stampst tegen 'n poot van 't paard.

Nu wordt moe ook 'n beetje boos. „Foei, wat ben je toch 'n stoute jongen. Je stampst er de verf bijna af.”

„Geeft niets,” pruilt Maxje. „Ik wil 'm toch niet, die houten bonk!”

Heel de morgen blijft Maxje pruilen. Hij wil niet spelen met de mooie blokkendoos van Sinterklaas. En toch heeft ie zoveel speculatie, taaitaai, chocoladeletters en suiker-

beesten gekregen! Genoeg om drie kinderen dolblij te maken.

Hij kan ook niet lijden dat zusje blij is en prettig speelt. Telkens gaat ie haar vervelen.

Alleen snoepen wil ie wel. Hij kan er niet afblijven. Hij moet wel snoepen, omdat ie zo pruilerig is.

En hij denkt er niet aan, dat moeder zo bedroefd is om zo'n naren jongen. Die arme, goede moe!

---

14. Zo'n lastpost van 'n jongen.

Liesje blijft maar leuk spelen met haar pop. Ze laat ze op 'n stoel zitten en praat tegen haar, net of de pop haar verstaat. Dan is de pop weer moe en ze moet gaan slapen in de wieg. Dan houdt Lizie de wacht bij de wieg als 'n klein moedertje.

Maar Maxje is er telkens bij. Hij stoot met opzet tegen de stoel, om de pop te laten vallen. Hij trekt ze aan de kleren en de haren.

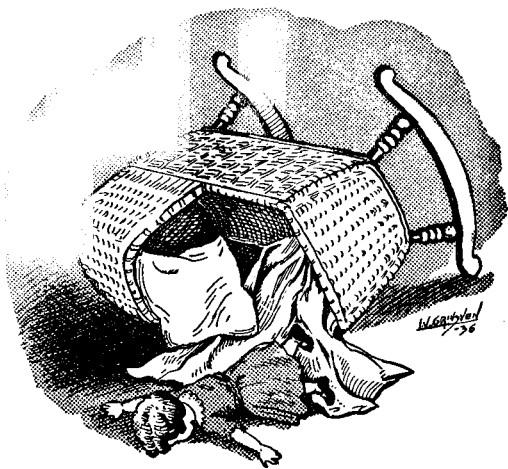
Zelfs als Liesje bij haar wiegje zit, laat hij haar niet met rust. „Je moet wiegen,” zegt ie, „anders kan je pop niet slapen.”

Dan begint ie zelf te schommelen met de wieg, wild en woest. Liesje wordt er boos om en wil gaan huilen.

Maar dat is juist naar Maxje z'n zin. Hij schommelt nog woester. Opeens kantelt de wieg en alles gaat de vloer over. Arme pop! Arme wieg!

Nu begint Lizie echt te huilen. En moeder moet er bij te pas komen.

Even later trekt Max de pop uit Lizie's handjes. Hij wil

er zelf mee gaan spelen. Maar hij doet 't zo wild, dat Liesje er van schrikt. Ze is bang, dat hij de pop stuk laat vallen.

't Wordt opnieuw 'n huilpartij, en moeder moet weer grommen tegen Max.

Dan is de jongen 'n poosje stil en zit weer te snoepen.

Eindelijk wil Max de straat op. En moe laat 'm maar gaan. In huis is 't toch geen leven met zo'n jongen.

Op straat loopt ie Jopie tegen 't lijf. Jopie heeft van Sinterklaas 'n glijer gehad, 'n prachtige glijer met ballonbanden.

„Hij gaat zo fijn!” juicht Jopie.

Maxje kijkt jaloers naar de glimmende glijer met z'n dikke luchtbanden.

„'t Volgend jaar vraag 'k ook 'n glijer,” zegt ie.

„Die kun je wel vragen, maar dan heb je 'm nog niet,” zegt Jopie. „Ik heb er lekker een.”

„Ik krijg er zeker ook een,” bluft Maxje.

„En heb je nu 'n hobbelpaard?” vraagt Jopie.

„'t Is 'n fijn paard met 'n flinke brede rug, en 'n zadel er op,” pocht Maxje. Hij weet niet, wat ie nog meer zal zeggen. Maar opeens heeft ie 't gevonden. . . . „'n Houten paard is beter dan 'n echt,” zegt ie. „Bij dat van jou vallen de haren toch maar uit.”

„Wat geef ik om 'n hobbelpaard!” roept Jopie.

„Zo'n glijer is veel leuker. En 't volgend jaar krijg ik 'n paar rolschaatsen.”

„Die vraag ik 't volgend jaar ook,” pocht Maxje.

Jopie moet er om lachen. „Ja ja,” zegt ie, „vragen is gemakkelijk, maar krijgen is anders.”

Maxje voelt zich bij Jopie niet op z'n gemak. Daarom kuiert ie maar verder.

Hij kijkt naar de meisjes, die spelen met haar nieuwe poppen. Hij ziet nog andere jongens rijden op rolschaatsen. „Was ik maar wijzer geweest,” denkt ie, „dan had ik misschien ook 'n glijer gekregen. En nu heb ik alleen dat houten paard.”

Hij ziet, hoe alle kinderen blij en gelukkig zijn. Hij is ontevreden en voelt zich ongelukkig. Hij alleen! Wat is dat akelig!

De boze bui steekt haar kop weer omhoog. Hij moet weer lastig kunnen zijn.

Ha, daar ziet ie Jantje Rekers zitten. Hij zit op de stoep van hun huisje en speelt met 'n grote hansworst. 't Is 'n kolosale hansworst en hij zit vol kleur: rood, blauw, geel en groen. 'n Echte

bonte hansworst van bordpapier.

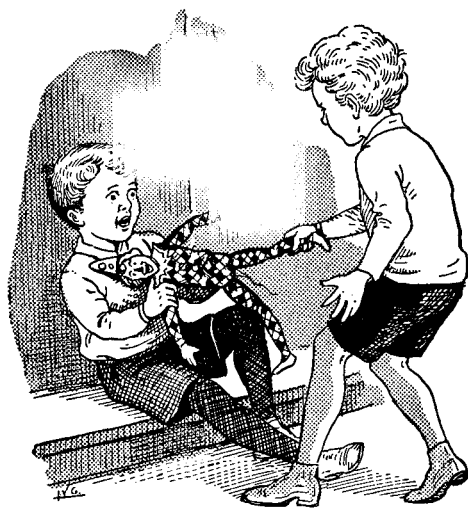
Jantje zit stil te lachen. Telkens trekt ie aan 't touwtje en dan zwiert de hansworst met armen en benen.

Maxje gaat bij 'm staan. „Heb je die van Sinterklaas?” vraagt ie.

Jantje lacht en knikt. Dan trekt ie weer aan 't touwtje en laat de hansworst dansen.

„Mag 'k ook eens?” vraagt Max.

Jantje kijkt 'm 'n beetje schuw aan. „Nee,” schudt ie, „je bent veel te wild.”

„k Zal 't heel voorzichtig doen,” belooft Max. En hij steeks z'n handen al uit.

Jantje trekt de hansworst terug en daar wordt Maxje boos om. Hij grijpt weer naar de papieren man en krijgt 'n been te pakken. Jantje trekt met 'n schok terug, en. . . . 't is gebeurd. 't Been is gebroken. 't Hangt er los aan. 't Zit alleen nog vast met 't papier.

Jantje begint te huilen en trekt naar binnen.

Maxje gaat vlug verder, want hij is 'n beetje bang. Telkens kijkt ie om, of er niemand buiten komt bij Rekers. Maar de deur blijft dicht.

Nu is Maxje weer gerust. Hij is weer dapper ook. „'t Is z'n eigen schuld!” bromt ie. „Z'n eigen schuld. . . . Hij had maar niet terug moeten trekken.”

Als Maxje thuis komt, zit ie direct weer te snoepen. Heel de dag heeft ie gesnoept. Z'n buikje staat er rond van. Hij wordt akelig van al dat gesnoep.

„Je moet niet te veel snoepen, Maxje,” vermaant moe. „Je zult er nog ziek van worden. Je moet wat bewaren voor morgen.”

Maar de jongen luistert niet, want hij heeft z'n boze bui. Hij wil niet rijden op z'n paard. Hij wil niet spelen met z'n blokkendoos. Wat kan ie nog anders doen, dan snoepen.

Ja, hij kan nog wel iets anders. Zusje plagen en moe verdriet aandoen, dat kan ie best.

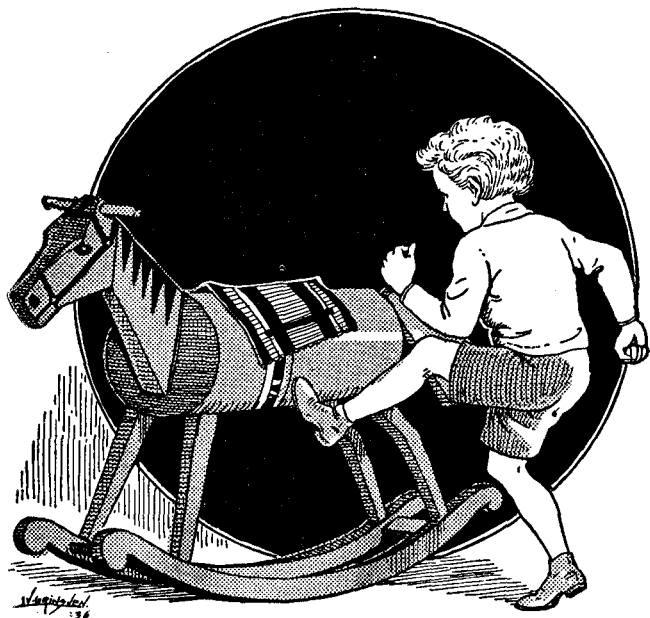
Moe is boos, omdat ie zo verdrietig is.

's Avonds wil ie weer niet op tijd in bed. Maar moe geeft 'm deze keer z'n zinnetje niet. Die heeft verdriet genoeg gehad.

„Ik zal eerst Lizie naar boven brengen,” zegt ze, „en

dan haal ik jou. Je hebt vandaag genoeg baas gespeeld. Ze zegt 't zo streng, dat Maxje er 'n beetje van schrikt. Maar als moe weg is met Lizie is die schrik over. En dan wordt de boze bui de baas.

„Je moet dat paard stuk trappen,” hitst ze. „Zo'n afschuwelijke houten bonk.”

„Dat moet ik zeker,” zegt Maxje. En hij schopt tegen de poten van 't paard.

„Toe maar Maxje! toe maarr!” roept de boze bui. „Je hebt groot gelijk. Je moet 'm stuk schoppen! Toe maarr!”

Maxje schopt er woest op los. Hij stampt tegen 't ronde

paardelijf, dat er schrammen over komen. Op twee plaatsen laat de verf los. Daar komt 't witte hout voor den dag.

Gelukkig maar, dat oom 't paard zo sterk heeft gemaakt. Anders zou Maxje 't zeker hebben verongelukt, net als de hansworst.

Eindelijk komt moe om 'm te halen. Maxje kijkt of er niets gebeurd is. Maar moe merkt wel, dat 't paard zachtjes heen en weer schommelt. Ze heeft er stil plezier in. Nu heeft Maxje er toch stiekum op gereden, denkt ze. Dat is al vast 'n goed begin.

Toch laat ze 't niet zien, ze blijft streng kijken. En Maxje is 'n beetje bang, omdat moe zo effen kijkt. Gehoorzaam gaat ie mee naar boven.

Als moe beneden komt, gaat ze weer zitten denken. Ze denkt aan alles, wat er die dag gebeurd is. Aan Maxje vooral.

„Ik geloof, dat ie al 'n beetje spijt heeft,” denkt ze. „Morgen is alles weer goed.”

15. Naar Nicolaja.

Maxje kan weer niet goed slapen. Natuurlijk niet. 't Zou wel 'n wonder geweest zijn, als ie rustig had kunnen slapen. Met zoveel snoepgoed in z'n maag en al die nare gedachten in z'n hoofdje.

Hij ligt lang wakker en hij denkt aan alles. Aan dat nare hobbelpaard, waar ie niet op rijden wil. Aan z'n blokkendoos, waar ie niet mee heeft gespeeld. Aan de arme hansworst van Jantje Rekers.

Hij denkt ook aan zusje. O, wat heeft ie die kleine Lizie toch verveeld. Waarom heeft ie dat gedaan? Waarom was ie zo lastig? Ja, waarom? Dat kan de schuld van Lizie toch niet zijn.... „Ik ben toch wel 'n nare jongen,” denkt Maxje.

En Jantje Rekers heeft 'm toch ook niets gedaan. Zo'n stil mannetje. Die heeft nu thuis misschien straf gehad. „'t Is toch eigenlijk mijn schuld,” bekent Maxje.

Dan denkt ie aan moe. Och, wat heeft die arme moe effen gekeken de hele dag. Ze heeft veel verdriet gehad. Dat kon ie goed zien.

Maar dan denkt ie aan dat akelige paard. Aan die lelijke houten bonk. En dan wordt ie zelf weer verdrietig. Van al dat denken krijgt ie eindelijk toch slaap. Hij knipert al met z'n ogen. Z'n ogen pikken van de slaap.

Opeens ziet ie Hans Kiekeboe. Hij heeft lang moeten kijken, eer ie hem kent. Want Hans ziet er nu uit als 'n menceer. Hij heeft nu z'n slaapmuts niet op, maar hij heeft 'n fijne krullebol. En toch is 't echt Hans.

„'k Wou dat ie maar wegging,” denkt Maxje. Want hij

houdt niet meer van Hans. Hij doet net of ie slaapt. Maar Hans laat zich zo gemakkelijk niet foppen.

„Wat heeft de Sint fijn gereden voor je,” zegt ie.

„Phoe! niks fijn,” bromt Maxje. „k Heb 'n houten hobbelpaard van 'm gehad. 'n Paard van snert.”

„Hahaha!” schatert Hans. „'n Paard van snert! Da's leuk hoor! Ik wist niet, dat ze paarden maakten van erwtensoep.”

„Je weet goed wat ik bedoel,” bromt Maxje. „'t Is 'n prulpaard. En ik wil er niet op rijden, op zo'n houten bonk.”

„Vreemd,” zegt Hans met 'n paar verwonderde ogen. „Ik begrijp er niets van! Ik dacht, dat de Sint 'n echt paard voor je rijden zou net als dat van Jopie Jansen. 't Is wat moois!”

„Die heeft de Sint niet,” zegt Maxje.

„Zo, wie durft dat zeggen?” vraagt Hans.

„Dat zegt juffrouw Jansen. En moe zegt 't ook.”

„Hoe durven ze 't te doen!” zegt Hans. En hij kijkt heel boos uit z'n ogen. „Die heeft Sinterklaas wel, dat verzeker ik je. Die heeft ie zoveel als ie wil. Wil je meegaan naar Nicolaja? Dan kun je 't zelf zien. En je kunt er een uitkiezen op mijn rekening.”

„Nicolaja, waar is dat?” vraagt Maxje.

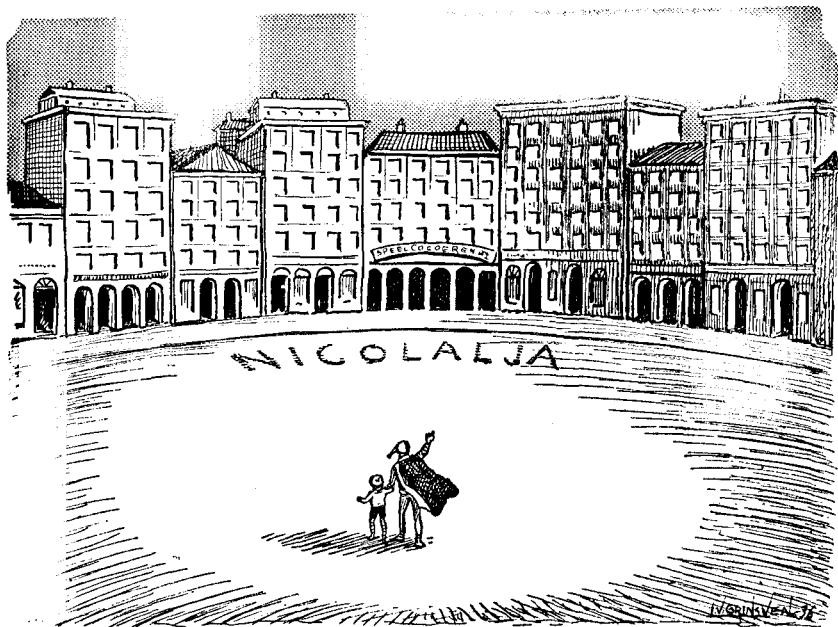
„Ja, dat weet jij natuurlijk niet. Dat is de stad van Sinterklaas. Daar woont niemand als de Sint met z'n knechts. Toe, kom maar mee, we zijn er zo!”

Hans neemt 't kleine handje van Max in zijn grote hand. Die houdt ie stevig vast.

„Hopsa, hopsa. Nicolaja!” roept ie dan, en ze zijn op reis. 'n Ogenblik later staan ze op 'n groot plein in de stad Nicolaja.

Nu weet Maxje zeker, dat Hans 'n echte goochelaar is. Want 't ging allemaal van zelf.

Wat is dat leuk daar allemaal. 't Plein is zo rond als 'n cirkel. En rondom dat plein staan allemaal heel hoge huizen. 't Zijn allemaal winkels en magazijnen vol speelgoed en suikergoed.

't Plein is glanzend wit. De huizen zijn ook wit. Alles is wit in Nicolaja. Haast zo wit als 't licht van de zon.

Maar mensen zijn er nergens te zien. Op 't plein niet en ook niet in de winkels.

„Wat is dat vreemd, dat we niemand zien,” zegt Max.
„Niets vreemd,” schudt Hans. Sint Nicolaas en de knechts

hebben 't erg druk gehad heel de nacht en ook deze dag. Nu zijn ze slapen. Ze worden beslist niet wakker vóór morgen middag.

„En alle deuren staan open,” meent Maxje.

„Nee, nee,” schudt Hans. „Die staan niet open. Daar zijn hier geen deuren. Hier komen geen mensen, daarom hoeven ze voor dieven niet bang te zijn.”

„En wij dan?” vraagt Maxje.

„Wij? Zijn wij dan dieven?” vraagt Hans verwonderd.

„Nee, zo bedoel ik 't niet,” zegt Maxje. „Ik bedoel, dat wij er toch zijn.”

„Ha, dat is wat anders,” lacht Hans. „Ja ja, we zijn hier, hoor! Maar we zijn niet gekomen, om hier te blijven staan. We zullen 'ns rond gaan kijken in al die mooie magazijnen.”

„En komen we ook bij de paarden?” vraagt Maxje.

„Geen zorg,” lacht Hans, „wees maar gerust. Die krijg je te zien, hoor!”

16. 'n Echt wonderland.

Samen stappen ze een van de magazijnen binnen. Wat is dat lang! 't Lijkt wel duizend meter lang. En groot en hoog! Daar zou heel de school wel in kunnen staan. Wel tien scholen achter elkaar. 'n Halve stad kan er in. En heel dat magazijn zit vol dozen en vol speelgoed tot boven toe.

Maxje kijkt verwonderd rond. Wat hoort ie toch allemaal? 't Is net of er muziek gemaakt wordt. En die muziek komt uit allerlei dozen en doosjes.

Verwonderd kijkt ie naar Hans.

„Ja, ik begrijp je,” zegt Hans. „Dat snap je natuurlijk niet. In die dozen zitten allerlei fluiten en harmonica's. Die maken zoetjes muziek. Dat doen ze om zich te oefenen. Hier in Nicolaja leeft alles. Je zult nog wel andere dingen te zien en te horen krijgen. Maar vooruit, we moeten verder.”

„Och, hoe leuk!” roept Max opeens uit. Ze zijn nu bij de popjes, de teddybeertjes en de hansworsten. En die leven ook. De popjes babbelen met fijne stemmetjes en gieren van de pret. De hansworsten maken grapjes en springen daarbij, dat 't een lust is. En de teddybeertjes brommen er tussen door. Maar 't gaat allemaal heel zoetjes, zodat Maxje niets verstaan kan. En die Hans loopt maar altijd door. „We hebben 't vandaag veel te druk,” zegt ie.

„Och, wacht eens, wacht nu eens?” vraagt Maxje.

„Kom kom, 't is de moeite niet waard,” zegt Hans. „Je zult nog wel andere dingen meemaken. We moeten vooruit.”

't Duurt wel vijf minuten eer ze 't eerste magazijn door zijn. Nu komen ze in de zaal van de grote, geklede poppen.

Die zitten niet in dozen net als de kleintjes. 't Zou ook wel zonde wezen, als zulke ferme poppen in dozen moesten zitten.

't Is 'n drukte van belang in die poppenzaal. 'n Heel gezelschap zit om 'n grote tafel. Ze praten zacht tegen elkaar en lachen fijntjes. Nu en dan gieren ze 't uit. Dan blinken hun witte tanden als ivoor tussen de rode lippen. Dan knikken ze weer tegen elkaar, maken grapjes en gaan weer zacht zitten en gieren. Ze lachen, lat hun rozige wangen purperrood worden en hun ogen stralen als sterretjes.

Verschillende poppen zijn op wandel met groepjes of ook wel met twee of drie.

Verderop lopen de vreemde poppen. Maxje kijkt vooral naar de Japanse en de Chinese. Die vindt ie bijzonder leuk. Ze hebben zwarte haren en donkere ogen, die blinken. Hun kleren zijn van echte zijde en volgestikt met kleurige bloemen, vlinders en vogels.

Verderop zijn er poppen aan 't turnen. Ze hangen aan

de ringen, werken op de brug of klimmen omhoog langs touwladders.

„Zo blijven ze lenig,” legt Hans uit.

„Kunnen de poppen praten?” vraagt Maxje. Hij begrijpt er niets van.

„Zeker kunnen ze dat,” zegt Hans. Zolang ze hier zijn,

praten ze allemaal. Hier leeft alles. Maar als ze bij de mensen komen, is 't afgelopen. Die begrijpen er toch niets van. Natuurlijk hebben ze daar heimwee ook.”

„'k Zou er toch wel 'n paar mee willen nemen voor Lizie,” zegt Maxje. „Zou dat misschien kunnen?”

„Zeker, hoor! Welke zou je willen?”

„Daar die Japanse natuurlijk,” zegt Maxje. „Ik begrijp niet, waarom de Sint die bij ons ook niet rijdt. Waarom rijdt ie altijd de Hollandse poppen bij ons en de Japanse in Japan? Dat is toch niet slim. Ik zou 't juist andersom doen. Dat zouden de meisjes overal veel leuker vinden.”

„Dat is een gedacht,” lacht Hans. „'k Zal 't eens tegen Sint Nicolaas zeggen bij gelegenheid. Maar nu moeten we verder.”

„En de poppen, Hans?” vroeg Maxje.

„O, die halen we later wel.”

„Ja, die mogen we niet vergeten. Want ik heb Lizie erg verveeld, ziet u!”

„O, dat wil je nu goed maken. Dat is flink van je, Maxie.”

Nu gingen ze verder. Ze wandelden verschillende magazijnen door. Daar was 't weer overal even druk.

„Rrrroee! Rrrroee! Robberob!” ging 't in de ene zaal.

„Daar heb je de glijers en de vliegende Hollanders,” lei Hans uit. „Die hebben nooit rust. ze kunnen niet moe worden.”

„Rrrróó! Rrrróó!” klonk 't weer uit 'n andere zaal. 't Was 't geluid van allerlei treinen, die daar rondreden. Nu en dan klonk 'n schel fluitje er tussen door. Of er kwam 'n botsing tussen de treinen: „Boem! bom! Klabak!”

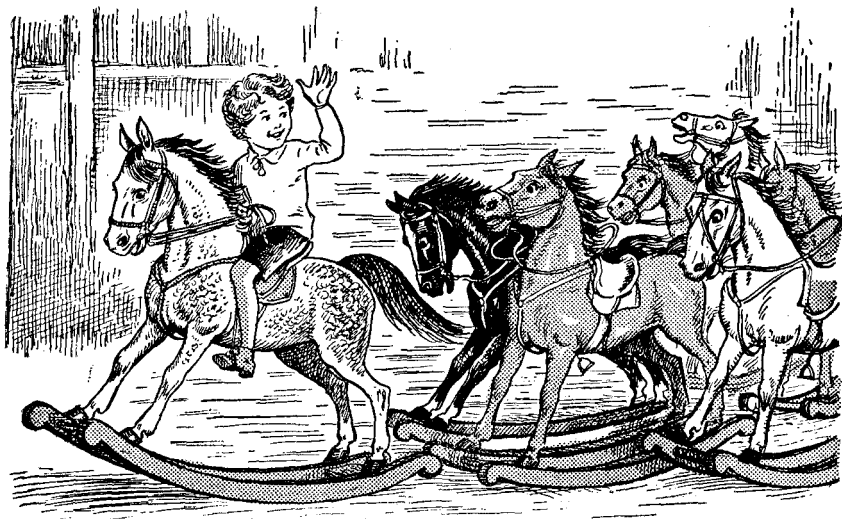
Zo moesten ze wel zeven zalen langs. Eindelijk kwamen ze bij de hobbelpaarden. Daar scheen 't heel stil te zijn. Maxje hoorde niets.

Samen stapten ze binnen. En Maxje moest wel: „Oooh!” roepen toen ie al die prachtige paarden zag. Wel twintig of dertig stonden er aan iedere kant van de zaal.

„Leven die niet?” vroeg Maxje.

„Nou en of!” zei Hans. „Maar ze hebben nu hun rustuur, zie je. Hoe vin je ze Maxje?”

„Heerlijk! heerlijk!” juichte Max. „En nu heeft juf-frouw Jansen gejkot. 't Zijn allemaal echte paarden. En wel tienmaal zo mooi als dat van Jopie.”

Zoetjesaan begon er leven te komen in al die paarden. 'n Paar begonnen te slaan met hun staart. 'n Ander gooide de kop in de nek. En eentje begon al zachtjes te briesen.

„Welk zou jij kiezen, Max?” vroeg Hans.

„Eerst 'ns kijken,” zei Max. „Want ik kies het beste dat er is.”

„Groot gelijk,” lachte Hans.

Ze wandelden langs de paarden. De bruine bevielen Max

niet. Die waren te gewoon. En ze leken te veel op die houten bonk. De moortjes en de schimmels vond ie veel leuker. Maar 't liefst zag ie toch de grijze poney's met zwarte haren en staart.

Daar koos ie er eentje van uit.

„Je hebt er kijk op,” prees Hans. „'t Is wel de wakkerste, die er bij is. Spring maar op. Dan begint ie wel te rijden.”

Maxje zet z'n voet in de stijgbeugel en springt zwierig op z'n paardje. Dan pakt ie de toom, hij klakt 'ns met de tong en roept : „Allo, vooruit kleppertje !”

Daar begint dat paardje te schommelen, dat 't een lust is. Maar 't schiet ook vooruit over de gladde vloer. 't Komt voorbij de andere paarden, die nu ook wakker worden. Ze willen ook rijden en al gauw is heel de manège in beweging. Hipsa-hopsa ! Hopsa-hoepsa ! Hippela-hopsa ! Hoppela-hoepsa ! zo schommelen ze door elkaar. Maar de klepper van Max blijft de vlugste.

De jongen kan z'n plezier niet op. Hij giert 't uit van pret. En voortdurend roept ie : „Hop m'n paardje ! Hopsasa !”

Maar Hans laat 'm ophouden. Hij moet even verderop 'n boodschap afgeven, zegt ie.

„'k Neem 't paard vast mee,” stelt Maxje voor.

„Nee, dat gaat niet. Dat komt straks wel in orde,” zegt Hans. „'k Zal je even naar 'n zaal brengen, waar heel wat anders te zien is. Daar zul je wat meemaken, hoor ! Maar daar moet ik je 'n poos alleen laten. Je bent immers niet bang ?”

„Nee hoor,” zegt Maxje opgewekt. „Voor wie moet ik bang zijn !”

„Mooi zo,” zegt Hans, en hij lacht stiekum. „Hier zijn we er al.”

Ze staan voor 'n dubbele deur, die blinkt of ze van goud is.

Hans houdt die deur open en Maxje stapt dapper naar binnen. Dan laat Hans de deur achter Maxje dichtvallen.

Nu lacht ie weer ondeugend en mompelt: „Maxje, Maxje, arme jongen!”

17. Hansie-mansie, de hansworst.

Maxje staat nu in 'n ronde zaal. Aan 't andere einde tegenover 'm bevindt zich 'n grote tafel met 'n groen laken. Aan 't einde van de tafel staan aan iedere kant twee Zwarte Pieten. Ze staan er roerloos, maar hun gezichten grijnzen.

Aan de tafel zitten twee stille mannen. Ze dragen 'n zwarte tabberd en onder de kin 'n witte bef. Ze doen niets als kijken met hun grote, ronde ogen. Enkel maar kijken naar hetzelfde punt, alsof ze diep denken.

Nu komt er nog 'n rechter binnen, 'n grote zware man. Hij zet zich op de middelste zetel. Vóór hem op de tafel zitten witte toetsen, net als bij 'n piano.

Wat is dat 'n vreemde man. Z'n hoofd staat roerloos op z'n lichaam. Z'n ogen zijn wel driemaal te groot. Ze zijn donker; 't zijn net donkere spiegels. En toch zien ze alles, dat voelt Maxje. 't Is of ie z'n eigen beeld ziet in die twee spiegelogen.

Maxje is bang van dien groten stillen man, die niet beweegt en niet spreekt. Maar die toch alles schijnt te weten en alles te zien.

't Is hier 'n rechtbank, denkt ie, 'n akelige rechtbank! Was 'k hier maar weg!....

De middelste rechter heft z'n hand op en drukt op 'n paar toetsen. „Hansie-mansie!” klinkt 't door de zaal. 't Gaat zo hard, dat ze 't overal kunnen horen. Wel 'n kwartier ver.

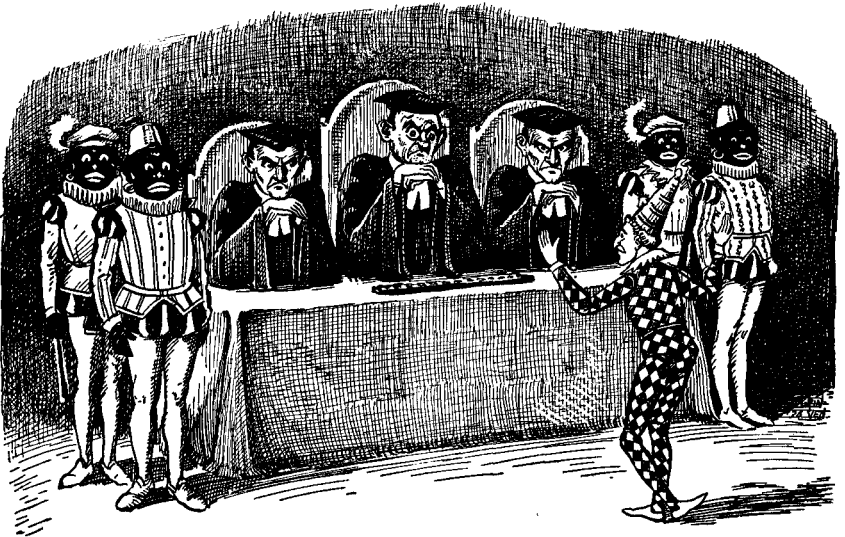
Aanstands komt door 'n zijdeur 'n manke hansworst binnen gehompeld. 't Is de hansworst van Jantje Rekers, dat ziet Maxje direct. Maar nu is ie veel groter. Haast zo

groot als 'n volwassen man. Op één been hinkt de hansworst door de zaal. 't Andere slingert daarbij heen en weer. 't Lijkt wel de slinger van 'n klok.

„Waarom hompel je zo ellendig, Hansie-mansie ?” vraagt de middelste rechter.

„Hoeteketoet ! Beentje kapoet !” zegt de hansworst. En hij draait drie keer rond op z'n gezonde been.

„'t Is toch wat met die valse jongens !” bromt de rechter. „Ze kunnen 'n brave hansworst niet eens met rust laten.”

„Ze hebben je wel erg toegetakeld, Hansie-mansie,” zegt de rechter weer.

„Ja ! Jawool ! Jawoel !” lacht de hansworst. En hij slaat molens met bei z'n armen.

„Hoe heet de jongen, die je been gebroken heeft ?” vraagt de rechter.

„Maxie, Willewaxie, Kwaksie!” roept de hansworst. Hij zwaait daarbij met z'n armen. Z'n gezonde been slingert ie tot bijna in z'n nek.

„Niet zo dol doen, Hansie-mansie,” vermaant de rechter. Zeg nu 'ns heel gewoon, hoe die jongen heet.”

Hansie-mansie hinkt omhoog op z'n gezonde been. „Maxie!” zegt ie.

De rechter schudt 't hoofd. „Maxie, dat is toch geen naam,” zegt ie.

„Heb jij daar ooit van gehoord, Kornobus?” vraagt ie aan een van de zwarte Pieten.

Die buigt met z'n neus tot bijna op de grond.

„Zeker HoogEdelAchtbare,” antwoordt ie dan. „Ik ken 'n jongen, die Max heet. Maar de juf in school noemt 'm gewoonlijk Maxie. Hij woont in dezelfde plaats als Jantje Rekers.”

Maxje schrok toen ie dat hoorde. „'t Was Jantje z'n eigen schuld,” bromde ie. Hij bromde 't heel zacht in zich zelf, opdat niemand 't horen zou. Maar 't klonk zo hard, dat Maxje er van rilde. 't Was plotseling doodstil in de zaal. 'n Hele poos bleef 't doodstil.

Toen keek de rechter met z'n spiegelingen naar Max. Hij wees naar 'm met 'n dreigende vinger. „Hoeveel voor dien jongen?” vroeg ie.

„Vijftig met z'n oren,” zei de ene rechter.

„En vijftig voor de broek,” zei de andere.

„'t Is weinig genoeg,” bromde de rechter. „Maar afijn : vijftig en vijftig!”

De zwarte Pieten lieten nu 't wit van hun ogen zien en ze trokken grijzende gezichten.

Maxje viel op z'n knietjes van schrik. Hij stak z'n armen

omhoog en wou hardop om vergiffenis vragen.... Maar wat ziet ie daar opeens !.... Die middelste rechter is helemaal veranderd. Hij draait met z'n ogen en nu zijn 't niet meer de spiegelingen, maar de draaiogen van Hans. En de neus van Hans is 't ook en 't gezicht. 't Is Hans helemaal....

„Hé !” zucht Maxje opgelucht. Want nu begreep ie alles. Hans Kiekeboe speelde weer voor grapjas.

„Ik ken je wel, Hans Kiekeboe !” riep Maxje.

Maar opeens zag ie, dat ie zich toch vergist had. 't Was weer de rechter, die 'm vreselijk aankeek met z'n donkere ogen.

„k Heb me vergist,” stamelde Maxje angstig. „Ik dacht, dat U Hans Kiekeboe was.”

Hoe vreemd klonk z'n stem door de stille zaal ! En niemand zei iets ; 't bleef doodstil. Maar alle ogen keken naar hem. Vooral de donkere spiegelingen keken dreigend.

Nu zal m'n straf wel beginnen, dacht Max. Maar die begon nog niet. Dat kon ie zien in de spiegelingen. Daar zag ie in, dat er nog meer straf moest komen. Hij zag door die ogen heen, dat die rechter dacht aan z'n hobbelpaard.... O, daar zou ie stellig nog meer straf voor krijgen.

Hij rilde en liet angstig 't hoofd hangen. 't Leek 'm of ie 'n stem hoorde in de stilte. 'n Stem, die aan z'n oren zei : „Wee ! Weeee ! Weeeee !”

„Och och, ik kom nooit levend thuis,” zuchtte Maxje. „Arme, lieve Moe !”

18. Trappie-rappie, 't hobbelpaard.

Weer heft de rechter z'n hand op. Twee lange vingers tikken op de toetsen. „Trappie-rappie!” klinkt het luid.

De zijdeur gaat open en binnen komt 'n groot hobbelpaard, 't hobbelpaard van Max.

„Hoepsa! Hopsa! Hobbela-bobsa!” gaat 't. En 't paard walst vooruit door de zaal tot vlak voor den bozen rechter.

Maxje kijkt naar dat paard en voelt zich bleek worden van schrik. 't Is echt z'n eigen paard. De nek staat kaarsrecht omhoog en de snuit staat recht vooruit. En op de ronde rug ziet ie 't vloermatje.

Maar 't is nu 'n levend paard, geen houten bonk. 't Kan nu lopen, 't kan hinniken. En 't kijkt woest uit z'n zwart geverfde ogen. Maar dat is niet 't ergste, wat Maxje ziet.

Daar schrikt ie zo niet van. Hij ziet, dat 't paard schrammen heeft op z'n huid. Schrammen, die rood zijn van 't bloed. En op twee plaatsen heeft 't grote wonden. 't Is juist op de plaatsen, waar hij de verf heeft stuk geschopt of geschramd.

„Wat is er toch met jou gebeurd, Trappie-rappie?” vraagt de rechter.

„Hij heeft me geschopt en getrapt,” zegt 't hobbelpaard. „Zie maar, hoe ik bloed!”

„Wreedardig!” broemt de rechter boos. „Hoe kan zo'n jongen dat toch doen! Hoe kan 't in z'n hoofd opkomen! Zo'n braaf hobbelpaard zo te mishandelen! Waarom deed ie dat, Trappie-rappie?”

„Hij was boos op Sint Nicolaas,” hinnikt Trappie-rappie!

„Ooooo!” klinkt 't nu door de zaal. „Boos op Sint Nicolaas! Ooooo!” . . .

„En waarom was ie dan boos?” vraagt de rechter.

„Hij wou 'n hobbelpaard hebben, net als dat van Jopie Jansen,” antwoordt 't paard. „Met mij was ie niet tevreden. Mij noemde hij 'n houten bonk, 'n paard van snert.”

„Ooooo! 'n Houten bonk!” klinkt 't door de zaal. „Ooooo! 'n paard van snert! Ooooo!” . . .

„Vrrreselijk!” roept de rechter uit. „Wat verbeeldt zich zo'n aap van 'n jongen! Is ie dan zó braaf? Mankeert er niets aan dat deugnietje?”

Hij vraagt 't met 'n scherpe stem. Maxje krijgt 'n rilling bij iedere vraag.

Eén van de zwarte Pieten komt naar voor. Hij buigt tot op de grond. Dan zegt ie: „HoogEdelAchtbare; 't is de lastigste baas, die er rondloopt. Hij is ongehoorzaam aan z'n moe, soms zelfs koppig. Hij is lastig voor z'n lieve zus Lizie. Voortdurend heeft ie 'n boze bui. En die speelt de baas over 'm!”

„Ooooo!” klinkt 't telkens als de Zwarte Piet iets zegt. Dat „Ooooo!” gaat Maxje door merg en been. Maar toch kijkt ie voortdurend naar de grote ogen van de middelste rechter. Daar is ie 't bangst voor.

Die blijft maar kijken naar Maxje met z'n vreselijke ogen. Opeens steekt ie 'n lange arm naar Maxje uit. Met z'n lange wijsvinger geeft ie de jongen 'n teken, dat ie op moet staan.

Bevend kruipt de arme jongen overeind.

„En nu, beken!” zegt de boze rechter scherp. „Wat heb je Trappie-rappie gedaan?”

„Schopjes gegeven,” zegt Max met beverig stemmetje. . . .

„Ooooo!” roepen de Zwarte Pieten weer.

't Hobbelpaard is ook boos. 't Begint te steigeren. Z'n ogen kijken woest en 't laat z'n witte tanden zien.

„Wat heb je gedaan? Waaat!” roept de rechter woedend. En z'n ogen bliksemen.

„Geschopt,” zegt Maxje kort. Hij zegt 't net, of ie weer z'n boze bui heeft.

„Oooooo!” roepen alle Zwarte Pieten. En ze stormen op Max af, want de rechter heeft ze 'n teken gegeven.

Trappie-rappie begint woest te briesen. 't Stormt mee op Max af. De jongen loopt achteruit, maar 't helpt niet meer. Trappie-rappie loopt 'm omver. 't Loopt over 'm heen, eerst over z'n benen, dan over z'n lijf, dan over z'n borst. Daar blijft 't staan midden op z'n hart. 't Drukt zo zwaar op Maxje's borst, of 't de jongen dood wil drukken.

Ondertussen trekken de Zwarte Pieten 'm met z'n oren en ze bonsen z'n hoofd op de grond.

Maxje wordt er dol van, hij voelt zich benauwd op de borst, 't is net of z'n keel dicht gesnoerd zit. . . .

Als ie weer tot zichzelf komt, ligt ie wakker in z'n bed. Hij heeft zware pijn in 't hoofd, en z'n hartje bonst in z'n borst.

19. Zo'n wondere jongen.

Als moe de kinderen gaat wakken, ligt Maxje nog rustig te slapen. Z'n gezichtje is hoogrood net of ie verhoging heeft.

„Wat slaapt ie vast deze morgen,” mompelt moe. Ze vindt 't zonde, om 'm wakker te maken en gaat door naar 't kamertje van Lizie. Die wordt juist wakker, als moe komt.

Als moe weer bij Maxje komt, slaapt ie nog even vast. Maar nu wil moe 'm toch wakken. Anders wordt 't te laat voor de kerk.

„Maxie!” zegt ze. „Maxie!” Maar hij wordt nog niet wakker. Moeder stoot 'm aan, schudt 'm 'ns goed, en nu doet ie ineens de ogen open. Maar hij kijkt zo vreemd, of ie wakker schrikt. Z'n ogen staan zo vreemd in z'n hoofd.

Die kijken eerst naar moe en dan door 't kamertje heen. Dan wordt ie wat rustiger.

„Moe,” vraagt ie plotseling, „is mijn hobbelpaard er nog?” Hij vraagt 't op zo'n vreemde toon, dat moe er niets van begrijpt. Ze schudt het hoofd. Wat 'n rare jongen toch, die Max, denkt ze. Wat kan die wondere vragen doen! En wat kijkt ie vreemd deze morgen.

„Natuurlijk,” zegt ze, „natuurlijk is 't er nog. Waarom zou 't er niet zijn?”

Opeens sluit Maxje z'n oogjes weer. Hij laat z'n hoofdje achterover gaan. „O moe, 'k heb toch zo'n hoofdpijn,” zegt ie.

Nu gaan z'n oogjes weer open. Moe kijkt er in en ziet, dat ie echt pijn heeft in z'n hoofdje.

„Nou, lieveling, dan blijf je nog maar wat liggen, hé!”

zegt ze lief. Dan haalt ze 'n halve aspirine. Die moet Maxje innemen met wat water.

Moeder dekt 'm nog 'ns goed onder. „Beterschap Maxje,” zegt ze. En ze geeft de jongen 'n kus op z'n warm voorhoofd.

„Die lieve moe!” denkt Maxje. „Wat is ze goed voor me. En 'k ben gisteren zo ondeugend geweest. . . . en zo lastig voor Lizie. . . . Dat mag zo niet blijven. Ik wil ook braaf en goed worden net als Lizie.”

'n Klein uurtje later komt moe terug. De hoofdpijn van Maxje is zo goed als over. Daarom laat moe 'm opstaan. Z'n morgengebedje bidt ie erg eerbiedig. Daar is moe echt blij om.

Onder 't aankleden en wassen is de hoofdpijn helemaal overgegaan. En Maxje komt beneden als 'n frisse gezonde boy.

't Eerst kijkt ie naar z'n hobbelpaard. „Ha, Trappierappie!” roept ie. En hij slaat 't op z'n ronde rug, dat 't kletst.

„Wat 'n vreemde baas toch!” mompelt moe. „En hoe komt ie aan die vreemde naam?”

Met 'n zetje springt Max op 't hobbelpaard en begint te rijden. „Hipsa-hopsa-hobbela-hobsa!” roept ie daarbij. En hij kijkt naar moe. Want hij doet 't om haar plezier te doen.

Moe begrijpt er niets van. Maar ze weet ook niet, wat er die nacht met Maxje gebeurd is.

't Is heus 'n andere jongen geworden. Ook in school. Daar doet ie nog meer z'n best als anders. Ook als ie schrijven moet. Hij heeft ook de tong tussen de tanden, zo zit ie z'n best te doen.

Maar thuis is ie toch bijzonder lief. Vooral voor moe en

Lizie. Hij wil goed maken, wat ie gisteren verkeerd gedaan heeft.

En natuurlijk is ie ook lief voor Trappie-rappie, die ie gisteren zo heeft geschopt. Hij maakt z'n zakdoekje nat en veegt over de plaats, waar ie gisteren geschopt heeft. Hij wrijft net zo lang, tot je bijna niets meer zien kunt van de plekken en schrammen.

Telkens gaat ie rijden op z'n paard. Lizie mag er ook op rijden. Ze mag de pop meenemen op 't paard. Dat vindt zusje erg leuk.

Hij speelt ook met z'n blokkendoos en laat Lizie meespelen. Eerst durfde ze niet best. Ze was bang, dat ze ruzie zou krijgen met Max. Maar stilletjesaan ging de schrik

over. Maxje was ook zo lief vandaag. 't Was 'n heel andere Max, als die van gisteren.

's Avonds wou Max ook maar 'n dun boterhammetje bij z'n haverhout. „'k Wil voortaan geen dikke meer,” zei ie. „Anders heb ik 's morgens weer hoofdpijn.”

Toen moe 's avonds naar beneden wou gaan, riep Maxje haar terug. Hij moest iets zeggen zacht aan haar oor: „Moe, 'k zal nooit meer lastig voor U zijn. . . .”

„Dat is braaf, lieveling,” zegt moe. Ze buigt zich naar Maxje en geeft 'm 'n kus op z'n voorhoofd.

20. Trappie-rappie gaat verhuizen.

Sint Nicolaas is al vijf maanden voorbij. Maxje denkt nooit meer aan de dingen, die toen gebeurd zijn. Maar hij houdt nog altijd van Trappie-rappie.

Hij is flink gegroeid in die vijf maanden. Maxje is nu 'n grote jongen van zeven jaar. En 'n knappe jongen is ie ook. De knapste van de hele klas. „Maxie is onze primus!” zegt juffrouw Veltman altijd.

Thuis is ie ook veel braver als vroeger. Moe heeft bijna nooit last met den jongen. Zeker, hij krijgt nog wel ooit 'n boze bui. Maar dat gebeurt niet vaak en 't duurt maar heel kort.

Daarom kijken z'n oogjes voortaan altijd guitig. Ze kijken zo leuk en lachen zo grappig, dat iedereen Maxje graag ziet. Die leuke Max met z'n lachende guitjes-ogen!

Vandaag zitten er geen guitjes in Maxjes ogen. Vandaag zitten er echte engeltjes in. Engeltjes van geluk lachen je tegen uit die glanzende kijkers.

Geen wonder; Maxje heeft z'n eerste H. Communie gedaan. 't Is volop feest geweest in de kerk, en nu is 't thuis feest de hele dag.

Maxje heeft 't druk met z'n cadeautjes. Hij heeft heel wat gekregen! 'n Fijn kerkboekje van z'n moe en 'n zilveren rozenkransje van tante Fine uit Amsterdam. Daarbij nog vier prachtige plaatjes, twee achter dik glas en twee in 'n lijstje. De twee mooiste zijn van pa.

Telkens moet Maxje met z'n schatten pronken. Heel de tafel zet ie vol. En toch.... helemaal gelukkig is de

jongen niet. Daar mankeert nog iets aan. Peetoom is er nog niet geweest en tante Doca.

Die zouden op de namiddag komen en nu zijn ze er nog niet. Telkens gaat ie naar 't raam, om te kijken. Maar peetoom en tante laten zich niet zien.

Dan gaat ie weer naar moe. „Nu zijn ze er nog al niet moe. Ze zullen zeker niet meer komen,” zegt ie treurig.

Maar moe stelt 'm gerust. „Die komen zeker,” zegt ze. „Als oor iets belooft, doet ie 't ook.”

„'t Is al twee uur door,” treurt Maxje.

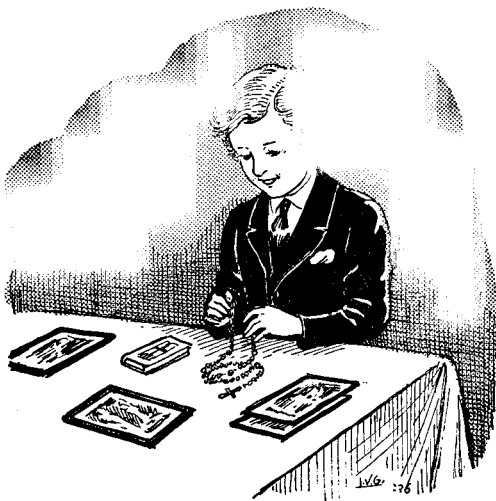
„Oom komt nooit zo vroeg,” zegt moe. „Die heeft 't veel te druk.”

Maar Maxje is toch niet gerust. „Als ze nu maar gauw komen!” denkt ie. O, hij verlangt er zo naar. Ze brengen zeker 'n fijn cadeau voor 'm mee.

Maar zelf krijgen ze ook fijne dingen. Als ze maar 'ns wisten, wat er in de kast staat, dan zouden ze er al lang zijn. Daar staat 'n volle doos met gebakjes : chocoladebollen, roomsoezen en taartjes. En daarnaast staat nog 'n blinkende doos vol bonbons, fijne chocolade-bonbons.

Maar dat weten ze natuurlijk niet. Maxje wel ; die heeft stilletjes in de kast geloerd.

Maxje zit weer voor 't raam te kijken en de klok slaat

al half drie. De jongen kijkt er van op. Nu wordt ie ineens moedeloos. „Ze komen niet meer,” zegt ie tegen moe. En z'n oogjes kijken droevig.

Maar terwijl ie nog bij moe staat, gaat de bel over.

„Ha, daar zijn ze !” springt Maxje ineens op. Nu is heel z'n leed vergeten.

Ja, ze waren 't echt. Peetoom en tante Doca kwamen lachend naar binnen. Eerst gingen ze natuurlijk naar Max om den jongen geluk te wensen. Tante gaf 'm 'n mooi cadeau ; 'n communieplaat in 'n gouden lijst. Die moest voortaan op z'n slaapkamertje hangen.

Peetoom heeft geen cadeau bij zich. Dat valt Maxje wel 'n beetje tegen. Maar die mooie schilderij is zeker voor peetoom en tante samen.

Peetoom staat maar te lachen. En hij kijkt overal rond, net of ie iets zoekt.

„Ik zie dat prachtpaard nergens,” zegt ie eindelijk.

„O, dat staat in de huiskamer,” zegt moe. „Dat is voor deze kamer te mooi.”

„Hóhóhó !” lacht oom, „dat zal wel zijn. Zit er de verf nog op ?”

„Kom maar 'ns kijken,” zegt moe. En ze gaat met oom naar de huiskamer. Daar ziet ie 't paard staan in 'n hoek.

„Hahaha ! Hohoho !” schatert ie. Hij moet zo lachen, dat ie in 't eerst niets kan zeggen.

„Hohoho !” lacht ie dan weer, „ik zie nu, dat de jongen gelijk heeft. Wat zei ie ook weer ?”

„'n Houten bonk,” lacht moe.

„'n Houten bonk ! Hohoho !” schatert oom. „Die is goed, zeg ! 't Is net 'n houten bonk ! En heb ik dat ding gemaakt ? Ik schaam me de ogen uit 't hoofd. Hohoho !”

„U hoeft er niet mee te lachen, oom,” zegt Maxje. „’t Is ’n braaf hobbelpaard, hoor!”

„Nu, die is goed!” lacht oom. „’n Braaf hobbelpaard! ’n Houten bonk is ’t! Goed voor de kachel.” En hij stoot tegen ’t hobbelpaard, dat ’t bijna omvalt.

„Och peetoom, u stoot ’m bijna omver,” vermaant Maxje.

„Wat zal me nu overkomen!” roept oom verwonderd. „Ga jij die houten bonk nog verdedigen? ’t Zal niet helpen, hoor! ’k Laat ’m weghalen. ’k Heb er waarachtig drie weken stook aan.”

Maxje ziet wel, dat oom ’t echt meent. En hij heeft werkelijk ’n beetje spijt, omdat Trappie-rappie weg zal gaan.

„Hoor ’ns hier, kurassier,” lacht oom nu, „je zult er geen spijt van hebben hoor. Jij geeft mij ’t hobbelpaard en je

krijgt van mij 'n prachtige glijer. Dat is dan mijn cadeau voor je communiefeest."

Maxje weet niet, wat ie hoort. Z'n oogjes stralen. Nou, zo'n glijer is toch wat anders, dan zo'n houten paard!

„Dat is dus aangenomen," zegt oom weer. „In orde. Dan moet je er nu voor de laatste keer 'ns op rijden."

Hij tilt Maxje op en zet 'm op 't paard. De jongen begint te schommelen. „Allo, vooruit Trappie-rappie!" roept ie. „'t Is je laatste reis, hoor!"

Hij schommelt, dat 't een lust is. En telkens roept ie: „Hop m'n paardje, hopsasa!"

Oom moet er om lachen, dat ie schokt. En tante krijgt van 't lachen de tranen in de ogen.

Als Maxje klaar is met z'n reis, gaat oom aanstonds naar buurman. Hij gaat bij Jansen telefoneren naar zijn huis.

Pas zaten ze aan tafel, toen de knecht van oom al met de handwagen kwam. Daar lag de mooie glijer op voor Maxje. En even later reed de knecht weer naar huis met 't hobbelpaard. Zo maakte Trappie-rappie z'n laatste reis op 'n wagen.

Om vijf uur ging oom al weg. 't Was zo druk op de winkel, dat ie niet langer blijven kon.

Heel veel spijt had Maxje niet. Want nu kon ie de straat op met z'n glijer. Vroeger mocht ie wel eens op die van Jopie. Maar nu heeft ie z'n eigen glijer. 'n Splinternieuwe. Nu kan ie met Jopie wedstrijd gaan houden.

Hij trof 't goed; Jopie was juist met zijn glijer op straat. Die was er blij om, dat Maxje nu ook 'n eigen glijer had.

Samen reden ze de straat door naar 't plein voor de kerk.

Daar hielden ze wedstrijd, rond 't plein en rond de dikke lindebomen.

Jopie deed z'n uiterste best. Maar op winnen kreeg ie geen kans. Al reed ie ook met de tong tussen de tanden.

Maxje kon z'n geluk niet op. De jongens en meisjes keken naar hem. En zelfs de grote mensen.

Een juffrouw zei : „Kijk, die kleine van Solla heeft ook al 'n glijer.”

En 'n andere : „Wat vliegt die jongen er over ! Hij zou 'n motor bij kunnen houden !”

Maxje genoot van die lof. Daarom deed ie nog meer z'n best.

Om zes uur gingen de jongens naar huis. En Maxje's glijer werd op stal gezet. Hij stond nu in de hoek, waar eerst 't hobbelpaard had gestaan.

't Was er wel erg leeg geworden in die hoek. Maar Maxje voelde zich toch dubbel zo rijk als eerst.

21. Hans Kiekeboe is dood.

Een mooie dag gaat altijd veel te vlug voorbij. Zo was 't ook met de communiedag van Maxje. 't Was veel te gauw avond.

Gelukkig maar dat moe de dag wat langer maakte. De kinderen mochten 'n uur later opblijven.

Daarom kregen ze die avond ook melkchocolade. Jongen, jongen, wat geurde die heerlijk! En wat smaakte die fijn!

„Er is niets zo heerlijk als melkchocolade,” vond Maxje. Maar 't fijne taartje, dat ie er bij kreeg, smaakte toch ook kostelijk.

Pa wou ook wat doen voor z'n Max. Hij speelde leuke stukken op de piano. Van die lollige stukjes waar de jongen bij dansen moest. Hij speelde ook mooie liedjes. En moe zong ze samen met Max.

Zo werd dat 'n heerlijke avond, 'n avond vol plezier. En 't werd ook 'n late avond. De klok wees al bij half negen, eer Maxje te bed ging.

Als Maxje daar eindelijk alleen ligt op z'n bedje, heeft ie 't druk. Natuurlijk heeft ie 't druk! Hij moet immers denken aan al 't moois van die mooie dag. Aan 't feest in de kerk denkt ie, en aan 't feest thuis. Aan al z'n mooie geschenkjes moet ie denken. Maar toch aan één vooral: aan die heerlijke glijer van oom Max.

En nu. . . . is de jongen opeens met z'n glijer op straat. Heel 't dorp gaat ie door. Hij vliegt er over.

Overal staan de mensen te kijken. Ze loeren door 't raam om hem te zien. Ze kijken 'm na, zover ze kunnen.

„Kijk die jongen van Solla eens,” hoort ie zeggen. „Wat vliegt die jongen er over. Ja, hij vliegt echt! ’n Auto kan ’t niet vlugger....”

Die lof doet ’m goed. En hij trapt, hij trapt, zo snel als de naald van ’n naaimachine. En hij gaat o zo vlug! De wind fluit langs z’n oren. En de huizen stuiven voorbij. Ja, hij voelt ’t heel goed: hij zou best ’n auto bij kunnen houden. Hij zou ’t kunnen winnen van ’n auto.

Maar wat is dat! Wat ziet Maxje daar opeens. Ginder komt z’n oom Max aan op ’n glijer. „Goeie grutjes! Oom Max op ’n glijer!” juicht Max.

’t Is anders ’n vreemd gezicht. Die dikke oom Max op zo’n grote glijer. Maar glijen kan ie toch goed. Hij hoeft alleen nu en dan maar te trappen. Toch gaat ie snel vooruit. Z’n gezicht is rood van ’t werken, en z’n ogen stralen van plezier.

Toch is ’t dol van oom, om zo te gaan rijden met ’n glijer. Dat vinden de mensen ook. Ze kijken ’m na. Ze loeren naar ’m door de ruiten. En stiekum lachen ze.

Maxje schaamt zich voor oom. Hij zal ’t hem wel zeggen, hoe de mensen met ’m lachen.

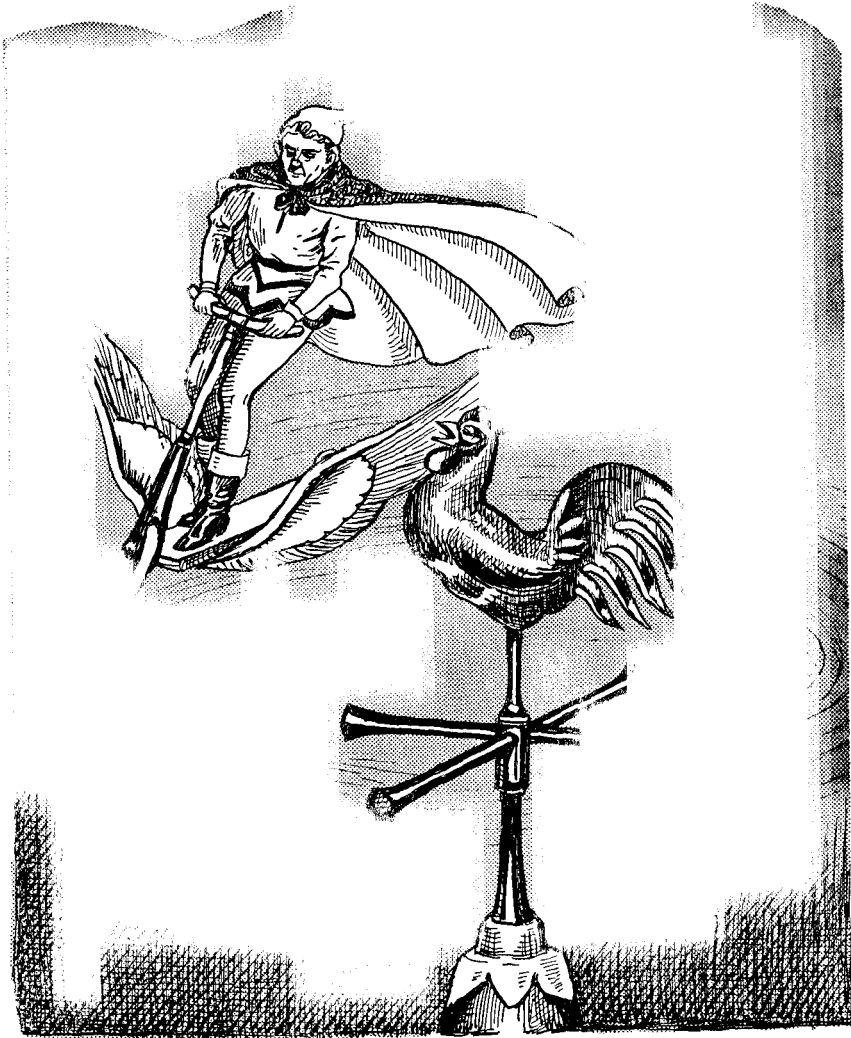
Eindelijk komt oom Max al dicht bij. Maar nu ziet Maxje, dat ’t oom niet is. Nee, ’t is oom niet. Gelukkig is ’t oom niet!

’t Is weer de grapjas Hans Kiekeboe.

Toen ie naar Maxje keek, kende die ’m aanstonds. Maxje kent ’m altijd aan z’n ogen.

Hans laat z’n ogen draaien. Dat is ’n teken, dat ie Maxje gezien heeft. Ook dat ie weer grapjes wil maken.

Maxje merkt nu, dat Hans niet trapt. Hij hoeft geen enkele keer te trappen en toch gaat ie snel vooruit. Maar

sturen moet ie wel. Met z'n draaiogen kijkt ie heel de tijd naar 't stuur.

Ha, nu heeft Maxje 't gezien. Nu weet ie, waarom die

draaiogen zo straf naar 't stuur kijken. Hans rijdt niet over de grond met z'n autoped, hij vliegt over de grond heen. En z'n autoped heeft vleugels. Twee grote vleugels als 'n zwaan. Hij hoort de vleugels ruisen : zjoe ! zjoe ! zjoe !

Nu zwiert Hans plotseling de hoogte in. Ineens is ie boven de huizen. Over de hoogste bomen zwaait ie heen ; hij komt al hoger dan de kerk. Daar vliegt ie recht naar toe. Hij doet net, of ie bots ! tegen de toren aan wil vliegen.

Maar dan neemt ie plotseling 'n draai ! Hij zwiert juist als 'n echt vliegmachien. Zo glijert ie rondom de toren.

Dan vliegt ie omhoog als 'n spiraal. Nu is ie bij de torenhaan. Die kent 'm nog goed van vroeger. Hij knikt tegen Hans, net of ze goede vrienden zijn.

Hans zwiert om 't haantje heen met korte draaien. En de haan draait mee, juist even vlug als Hans zelf. 't Lijkt wel of z'n bek met 'n touwtje aan de glijer is vastge maakt.

Maar da's niet echt ; hij zit niet vast, dat kan Maxje best zien. Maar draaien moet 't haantje toch. Maxje weet wel waarom. Dat komt van de wind die de vleugels van de glijer maken. Die wind doet 't haantje mee rond zwieren. Hij kan gemakkelijk draaien op de gladde glazen knikker.

Plotseling vliegt Hans boven 't kerkplein en de haan kijkt hem na. Hans wil kunstjes maken boven de bomen. Hij draait rond met korte draaien en gaat daarbij erg schuin hangen. Op 't laatst ligt hij bijna plat.

Maxje schrikt als hij dat ziet. Pas toch op, Hans, denkt ie. Als je omzwikt ben je verloren. Dan val je tot pap door je eigen schuld. Nauwelijks heeft Maxje dat gedacht,

of 't gebeurt. Hans zwikt om en duikelt omlaag. Met 'n vaart valt ie neer.

Maxje weet sekuur, waar Hans terecht zal komen. In de grote boom midden op 't kerkplein; die dikkerd met 'n grote knoest boven aan de stam.

Hij hoort de takken kraken: krakkerak-krak! krak! krak!

Opeens klinkt er 'n zware bons; 'n geweldige slag. Dat is natuurlijk Hans, die neergeploft is op de grond.

Nu is ie dood, denkt Maxje. Hij is morsdood. Oei!

Even later wordt Maxje wakker, omdat moe hem goed onder komt stoppen in z'n bedje.

„Waarom riep je toch zo, Maxje?” vraagt ze.

„Heb ik geroepen?” vraagt Maxje, „daar weet ik niets van.”

„Zeker weer aan 't dromen geweest,” zegt moe.

Maxje wrijft z'n oogjes uit. „k Weet 't niet, moe,” zegt ie. „Maar ik heb oom Max gezien op 'n heel grote glijer. Maar opeens was 't oom Max niet, maar Hans Kiekeboe. En de glijer had vleugels. Hans vloog ermee rond de torenhaan. Toen maakte hij rondjes over 't kerkplein. Maar hij was heel onvoorzichtig. En opeens, boem! viel hij in de grote boom; alle takken kraakten. Daarna viel hij op de grond. Boemm! ging 't; hij is zeker dood. Zou hij 'n groot gat in de grond zijn gevallen, moe?”

Moe lacht. „Je moet maar gauw gaan slapen,” zegt ze, „en niet meer dromen.” Dan geeft ze hem 'n kruisje met wijwater en even later slaapt Maxje weer als 'n engel.

De volgende morgen gaat Maxje met moe naar de kerk. Hij kijkt naar de grote boom. „Er is geen enkel takje gebroken, moe,” zegt ie verwonderd.

„Natuurlijk niet, lacht moe.

„En op de grond is ook niets te zien,” zegt Maxje weer. Moeder lacht maar. Wat ben je toch 'n vreemd Maxje, denkt ze.

'n Beetje boos kijkt Maxje naar de grote boom en hij denkt weer aan Hans Kiekeboe. Hij is boos op dien vreemden grapjas. „Nu geloof ik nooit iets meer van Hans Kiekeboe,” zegt ie opeens, „die bedriegt me altijd.”

„Groot gelijk, Maxje,” zegt moe. „'s Nachts moet je rustig slapen, dat is veel beter. En nu in de kerk maar goed bidden.”

Na die keer heeft Maxje dien raren Hans Kiekeboe nooit meer gezien ; 't leek wel of ie echt dood was.

Lectuur voor School en Huisgezin.

Koos en Mien, door N. Mulders. (voor 6 jaar)	f 0.25
Van een guit, door N. Mulders. (voor 6 jaar)	f 0.25
Ze gaan uit, door N. Mulders. (voor 6—8 jaar)	f 0.25
Sint Nicolaas, door N. Mulders. (voor 7—9 jaar)	f 0.25
Een diefje, door Thedor Janssen. (voor 7—9 jaar)	f 0.25
Jan Klaassen en de Geit, door Klaas Jansen. (voor 6—9 jaar)	f 0.25
O, die Kees, door E. Fiks. (voor 6—9 jaar)	f 0.25
Sim en Sam, door J. Donkers.	f 0.50
Puk en Muk, door Frans Fransen.	f 0.25
Puk en Muk en de Heks, door Frans Fransen.	f 0.25
Reizen van Puk en Muk I, door Frans Fransen	f 0.50
Reizen van Puk en Muk II, door Frans Fransen	f 0.50
Puk en Muk op de tandem, door Frans Fransen.	f 0.50
Puk en Muk en Moortje naar Amerika, door Frans Fransen.	f 0.75
Puk en Muk in China, door Frans Fransen.	f 0.75
Puk en Muk door Afrika 1, door Frans Fransen.	f 0.75
Puk en Muk door Afrika 2, door Frans Fransen.	f 0.75
Avonturen van Flip en Flap, door Frits van Vlijmen	f 0.25
„Ezeltje, wat zeg je?” door Frits van Vlijmen.	f 0.50
In de oude toren, door Th. Schraven.	f 0.40
De brandende Rijksdaalder, naar Heinrich Federer.	f 0.25
De kleine Bloedgetuige, door N. Doumen.	f 0.50
Nonni en Manni, door Jón Svensson, S.J.	f 0.25
De bergtocht van Nonni en Manni, door Jón Svensson, S.J.	f 0.50
Bij Hendriks, door Fulano.	f 0.50
De Boze Koning Nema.	f 0.50
Onze Lieve Vrouw van Lourdes, door H. van Uitert.	f 0.50
De Kapitein van Veertien, door M. G. Andriessen	f 0.50
Grote Viervoeters, door Willem de Leeuw.	f 0.50
Een Uitstapje, door Piet Krudde.	f 0.25
Pieter Jong, de held van Lutjebroek, door Jos. M. Reynders.	f 0.50
Jeanne d'Arc, door Lena Smit.	f 0.50
Van Koning Karel en Elegast.	f 0.25
Het Talent van Domme Miep, door Jeels Neelke.	f 0.75
De Ongeluksauto, door N. Doumen.	f 0.50
Liet en leed in de Jo-Wa, door Frits van Vlijmen.	f 0.75
